

¡Proletaris de tots els països, uniu-vos!

EL COMUNISTA

ÒRGAN DEL PARTIT COMUNISTA INTERNACIONAL

Desembre 2016 – N° 58 (Nova Edició) Preu: 2 € / 2,50\$

EL QUE DISTINGEIX EL NOSTRE PARTIT: la línia que va de Marx a Lenin, a la fundació de la Internacional Comunista i del Partit Comunista d'Itàlia (Livorno, 1921); la lluita de l'Esquerra Comunista contra la degeneració de la Internacional, contra la teoria del "*socialisme en un sol país*" i la contrarevolució estalinista; el rebuig dels Fronts Populars i dels Blocs de la Resistència; la dura obra de restauració de la doctrina i de l'òrgan revolucionaris, en contacte amb la classe obrera, fora del politiqueig personal i electorallesc.

EL PARTIT DE L'EXÈRCIT O CHAVISME HA MATAT L'ECONOMIA BURGESA VENEÇOLANA, AFAMANT LA CLASSE OBRERA

El 1958 es va produir la caiguda de la dictadura del general Jiménez, en el seu lloc es va col·locar un front interclassista entre la patronal, més sindicats, més "adecos" i "copeyanos". Aquest front es va anar alternat en el govern fins a febrer de 1999 quan va començar a governar el partit de l'exèrcit o chavista.

En 1973-75 es va produir la nacionalització del petroli després de la multiplicació del seu preu per la guerra àrab-israeliana de 1973. El 1979 es va produir la caiguda del Xa de l'Iran provocant una forta pujada en el preu del barril de petroli, col·locant a Veneçuela en una mena de Kuwait americà nedant en dòlars. (pàg 2)

SUMARI

- **EL PARTIT DE L'EXÈRCIT O CHAVISME HA MATAT L'ECONOMIA BURGESA VENEÇOLANA, AFAMANT LA CLASSE OBRERA..... pàg.2**
- **ITÀLIA: ELS TERRATRÈMOLS D'AMATRICE I DE NORCIA..... pàg.22**
- **EXPLOTACIÓ, NEGOCI I CORRUPCIÓ: L'ETERN CONCUBINAT..... pàg.25**
- **UN GENUÍ CAS DE PROSTITUCIÓ POLÍTICA DE LA PETITA BURGESIA PATRIÒTICA: BILDU FELICITA DONALD TRUMP..... pàg.27**
- **ELS IMPERIALISTES DE TOTS ELS PAÏSOS ACCELEREN LA PREPARACIÓ DE LA III MATANÇA IMPERIALISTA MUNDIAL..... pàg.29**
- **HA MORT EL PATRIOTA CUBÀ FIDEL CASTRO. CRISIS DE SOBRECAPACITAT PRODUCTIVA I SOBREPRODUCCIÓ A CUBA.....pàg.31**
- **PARIPÈ PER LA DIGNITAT DE LES PERSONES DEL SINDICALISME SUBVENCIONAT..... pàg.35**

EL PARTIT DE L'EXÈRCIT O CHAVISME HA MATAT L'ECONOMIA BURGESA VENEÇOLANA, AFAMANT LA CLASSE OBRERA (pàg.2)

UN GENUÍ CAS DE PROSTITUCIÓ POLÍTICA DE LA PETITA BURGESIA PATRIÒTICA: BILDU FELICITA DONALD TRUMP (pàg.27)

EXPLOTACIÓ, NEGOCI I CORRUPCIÓ: L' ETERN CONCUBINAT (pàg.25)

HA MORT EL PATRIOTA CUBÀ FIDEL CASTRO. CRISIS DE SOBRECAPACITAT PRODUCTIVA I SOBREPRODUCCIÓ A CUBA (pàg.31)

EL PARTIT DE L'EXÈRCIT O "CHAVISME" HA MATAT L'ECONOMIA VENEÇOLANA, AFAMANT LA CLASSE OBRERA I A LA PETITA BURGESIA.

El 1958 es va produir la caiguda de la dictadura del general Jiménez, en el seu lloc es va col·locar un front interclassista entre la patronal, més sindicats, més "adecos" i "copeyanos". Aquest front es va anar alternat en el govern fins a febrer de 1999 quan va començar a governar el partit de l'exèrcit o chavista.

En 1973-75 es va produir la nacionalització del petroli després de la multiplicació del seu preu per la guerra àrabo-israeliana de 1973. El 1979 es va produir la caiguda del Xa de l'Iran provocant una forta pujada en el preu del barril de petroli, col·locant a Veneçuela en una mena de Kuwait americà nedant en dòlars.

Però aquest bany dolaritzant va durar poc: al febrer de 1983 va caure el barril de petroli a menys de 8 dòlars el que va produir l'anomenat "divendres negre"; va fer fallida el sistema financer veneçolà, se li va comunicar al capitalisme internacional; aquesta fallida va conduir al tancament de gairebé tots els bancs i de bona part de les empreses entre 1984 i 1997. Al febrer de 1989 es va produir el "caracazo o sacudón" que va deixar més de 3.000 morts a mans de la repressió de la Guàrdia Nacional i l'exèrcit, repressió en què va participar Hugo Chávez, dirigint-la des de la Universitat Central de Caracas. El govern dels "adecos" va imposar la pujada generalitzada de preus de fins al 300% en el transport i els combustibles.

El moviment polític ultranacionalista que es va manifestar a Veneçuela amb els intents de "cop d'estat" el 1992 i 1994, basat en un partit secret format per uns dos-cents oficials de l'exèrcit, el portaveu dels quals era Hugo Chávez (llavors director-cap d'estudis de l'exèrcit), aquest moviment militar, després de les seves dues derrotes, va aprendre que necessitava ancorar-se, arrelar en la societat civil.

I per fer aquestes arrels va buscar el contacte amb l'ultranacionalisme dels estalinistes del PCV (prorús), Bandera Roja (proxinosos), el grup de Douglas Bravo, Causa R, etc., corrents de les quals el Partit dels oficials de l'exèrcit capitalista va anar coaptant i organitzant-ne els militants i propagandistes dins de la societat civil.

Amb aquests ex-enemics de l'exèrcit burgès es va anar muntant la gran xarxa electoral que va portar als militars colpistes a guanyar la presidència de la República sense canonades (sense tancs ni avions de guerra) ni bombes, sinó amb la força ideològicopolítica dels vots, del "pacífic" parlamentarisme, ultranacionalista i patriòtic.

La putrefacció del parlamentarisme havia tocat sostre i l'havia trencat.

A la burgesia veneçolana i internacional no li quedava

cap partit en qui confiar per a les eleccions de 1998, llavors van anar a buscar a Hugo Chávez i el seu partit de l'exèrcit perquè era la única organització centralitzada que els quedava. Van treure Hugo Chávez de la presó, indultant-lo i donant-li tot el suport econòmic i propagandístic. Van presentar un projecte nacionalista moderat recolzat econòmicament fins i tot per la gringa Coca-Cola, els bancs espanyols BBV, Santander, etc., i el partit de l'exèrcit va guanyar les eleccions i va formar govern al febrer de 1999.

La marxa i les mesures del govern eren acceptables i prometedores per a la burgesia internacional. A Veneçuela, qui controla la petrolera (PDVSA) controla l'economia i la política nacional. Cal no oblidar que entre el 90-96% dels ingressos per exportacions (en divises) els aporta la PDVSA, representa entre el 40-55% del Producte Interior Brut (PIB). Des de setembre de 2001 els chavistes van decidir prendre el control de la petrolera, els gerents de la gran multinacional s'hi van oposar i van declarar el lockout per impedir-ho, llançant fins i tot les claus de les instal·lacions, màquines i equips al llac Maracaibo. En un procés, que va durar mesos, l'exèrcit va anar posant en funcionament de nou l'extracció, transport, refinament, comercialització i l'exportació del petroli i els seus derivats. Aquests fets van radicalitzar al nacionalisme de l'exèrcit, que va prendre mesures que no van agradar a l'imperialisme ianqui ni a l'espanyol, que van anar preparant el cop d'abril de 2004 amb la detenció i el segrest d'Hugo Chávez, nomenant a un nou president sense el suport parlamentari, ja que el chavisme mantenia la majoria. El cop va fracassar, van haver de tornar a Chávez viu, ja que l'exèrcit, les casernes amb els bombarders i els tancs estaven en mans del partit de l'exèrcit que va llançar el contraatac, obligant a rendir-se a els colpistes. Aquesta victòria militar, al costat de la continuada pujada del preu del petroli va esperonar el nacionalisme veneçolà a buscar una alternativa autònoma en la regió, formant UNASUR com a oposició declarada a l'intervencionisme dels EUA a Amèrica Llatina.

El preu del petroli pujava i pujava (40-70-100-146 \$), pujant la influència del capitalisme imperialista veneçolà, debilitant l'intervencionisme dels EUA, ridiculitzant a George Bush fill en les reunions de la O.E.A. En aquestes condicions econòmicopolítiques es llança la compra massiva d'armament, primer als imperialistes espanyols (aturat i sancionat pels EUA) i després a Rússia, preparant la nacionalització de les empreses privatitzades entre 1984-1998 i el llançament

del bolívar fort.

Evolució del canvi oficial de bolívars per dòlar des de 1979-2016.

Fins a 1929 el canvi va ser d'1 bolívar per 1 dòlar. El govern de Juan Vicente Gómez va devaluar fins 3,19 bolívars per dòlar. El 1941 va caure a 3,35 bolívars per dòlar amb el govern de López Contreras mantenint constant el canvi de 3,35 durant el govern del general Pérez Jiménez (1953-1958). Durant el segon govern de Rómulo Betancourt, el 1961, es va devaluar el bolívar a 4,3 per dòlar. En 4,30 bolívars per dòlar es va mantenir

fins que l'anomenat "divendres negre" del 18 de febrer de 1983 es va devaluar fins als 7,50 bolívars per dòlar. A partir del "divendres negre" es produirà una revisió o valoració mensual del canvi bolívar-dòlar. Publiquem la taula del Banc Central de Veneçuela des de 1980 fins a 2002, a 1 de gener de cada any:

Presidències	Variació del canvi Bs-\$ USA	Salari mínim
Luis Herrera: 03/1979 a 02 1984	4,30 a 7,50	
Jaime Lusinchi: 02/1984 a 02/1989	7,50 a 38,63	4.000
Carlos A. Pérez: 02/1989 a 05/1993	38,63 a 87,60	15.000
Ramón J. Velasquez: 06/1993 a 02/1994	89,90 a 111,48	15.000
Rafael Caldera: 02/1994 a 02/1999	111,48 a 573,88	100.000
Hugo Chávez: 02/1999 a 01/2008	573,88 a 2.150	614.790
Hugo Chavez, Bolívar fort: 01/2008 a 03/2013	2,15 a 6,30	Parteix de 799,23 fins a 2.972,99
Nicolás Maduro :2014		4.889,11
Nicolás Maduro: 2015		9.649,00
Nicolás Maduro: setembre 2016-novembre 2016		22.576,50 27.000,00

Amb els governs chavistes van continuar les devaluacions fins al 31 de desembre del 2007 quan el bolívar va arribar als 2.150 bolívars per dòlar en el seu canvi oficial, al mercat negre podia arribar al doble. L'1 de gener de 2008 el govern, amb un gran acte patriòtic va imposar l'anomenat "bolívar fort" eliminant tres zeros al canvi d'aquests 2.150 bolívars per dòlar fins als 2,15 Bs per dòlar.

El govern de Chávez es va trobar un canvi de 573,86 bolívars per dòlar al febrer de 1999, al desembre de 2001 era de 773, 00 bolívars per dòlar i després de la vaga o lockout dels gerents de PDVSA, tancada a finals de 2002, el bolívar es canviava a 1.383,50 per dòlar.

Al febrer de 2003 s'instaura el "control de canvi" en 1.600 Bs per dòlar, al febrer de 2004 el govern chavista devalua el Bolívar fins a 1.920 per dòlar. Al març de 2005 el Bolívar torna a ser devaluat oficialment fins als 2.150 Bs per dòlar; així es va mantenir fins a la revaluació d'1 de gener de 2008 quan va passar a canviar-se 2,15 Bs per dòlar. Però els 2,15 Bs per dòlar només va durar dos anys, els anys en que fins i tot el petroli pesat de l'Orinoco es venia per sobre dels 100 dòlars el barril. El 8 gener 2010 van tornar les noves

devaluacions de 2,15-2,60 Bs per dòlar i de 2,15-4,30 Bs per dòlar i el 9 de juny es pagava a 5,30 Bs per dòlar per a les "importacions no prioritàries". El 30 de desembre s'unifiquen els dos tipus de canvi més baixos, mantenint l'altre canvi de 5,30 Bs per dòlar.

El 8 febrer 2013 passa de 4,30-6,30 Bs per dòlar al canvi oficial. Al mercat negre ja es pagaven més de 50 Bs per dòlar. Al febrer de 2015 l'estat capitalista veneçolà va llançar el SIMADI (Sistema Marginal de Divises) formalitzant la seva entrada marginal en el negoci del mercat negre per al canvi de divises, reconeixent un valor inicial de 170 Bs per dòlar establert per la llei de l'oferta i la demanda. Ara ja, a principis de desembre de 2016 el dòlar es paga a més de 5.000 Bs tornant a ocupar el bolívar fort la mateixa posició que va ocupar el Bolívar dèbil, tòxic i sense valor per als estalviadors i per l'atresorament d'empreses i famílies.

El BOLO és una espècie d'explosiu que mutila o immola a qui el posseeix, és com la pesta que no es pot amagar sota el matalàs, pot conservar el seu color però va esfumant-se, desapareixent el seu valor de canvi,

perdent la seva capacitat de compra de totes les altres mercaderies. Està posseït pel càncer de la inflació, ja que l'estat capitalista veneçolà, governat pel partit de l'exèrcit, imprimeix i llança a la circulació massa paper moneda sense cap suport econòmic-productiu, és a dir, sense cap augment de la producció industrial, agrària o ramadera.

El Bolívar fort va ser una de les mesures ruïnoses de les empreses veneçolanes davant dels seus competidors estrangers:

Al gener de 2008, de cop, el Bolívar típic va passar a Bolívar fort, d'una atacada es va revalorar en un 1.000 per 1 des de 2150 Bs per dòlar a 2,15 Bs per dòlar. Aquesta revaluació brutal sense bases econòmiques sòlides que la impulsessin i la sostinguessin, primer va alterar els costos de producció i dels serveis de totes les empreses veneçolanes davant de les mercaderies importades, produïdes en els altres països, els costos de producció es van mantenir estables o a la baixa.

Aquestes noves condicions al Mercat veneçolà van provocar una invasió de productes els costos de fabricació dels quals eren molts més barats, podent vendre a meitat de preu que els produïts a Veneçuela i com ja vam escriure o publicar al febrer de 1848: "els baixos preus de les mercaderies ensorren les muralles de la Xina i fan capitular als bàrbars més fanàticament hostils als estrangers" (Marx, Manifest del Partit Comunista). Però els chavistes no es creuen que el seu "socialisme del segle XXI" està molt per darrere del brutal capitalisme de la primera meitat del segle XIX.

L'anomenat chavisme, com tota la petita burgesia de tots els països capitalistes, es creuen que poden dominar i sotmetre la Llei de l'oferta i la demanda. Es creuen que poden governar pacíficament l'anarquia de la producció, però després es troben amb Sant Mercat, i en aquesta relació amorosa la petita burgesia o la burgesia proposa i Sant Mercat disposa.

Què ha disposat Sant Mercat a Veneçuela? La invasió del mercat veneçolà per mercaderies dels països veïns molt més barates després de la revaluació de 1.000 per 1; i aquesta invasió ha provocat (segons COINDUSTRIA-Parc Industrial de Veneçuela) el tancament del 68,51% de l'esmentat parc industrial.

"Fa 17 anys hi havia al país 12.700 empreses i en aquest moment només en queden 4.000, que per al primer trimestre (2016) estaven treballant a un 36% de la seva capacitat industrial". La informació la va donar a conèixer el president de la Confederació veneçolana d'industrials, Juan Pablo Olalquiaga.

Dues coses: el parc industrial veneçolà va perdre 9.000 de les seves 13.000 empreses. I aquestes 4.000 que es mantenien obertes produïen al 36% de la seva capacitat.

Però aquest desastre econòmic-industrial ha afectat

tots els sectors de l'economia, segons dades de l'institut Fedeaagro:

" El blat de moro

El blat de moro és el cultiu més important del sector agrícola vegetal a Veneçuela i ha estat considerat com un títol estratègic, donada la seva importància en la dieta diària del veneçolà (figura 4), amb una aportació proteica de 6,5 grams / persona / dia i aportació calòrica de 316 calories / persona / dia / FEDEAGRO, 2009; BOLPRIAVEN, 2008) a més de constituir una font generadora de llocs de treball, a causa del gran nombre de persones que el cultiven a través de gairebé tota la geografia nacional.

Per al cas del blat de moro, de mitjana, es produeixen anualment a nivell mundial 600 milions de tones de blat de moro groc i 73 de blat de moro blanc. La producció de blat de moro a Veneçuela va experimentar un increment del 89% en el període 1995-2005, amb valors de 1.160.000 t i 2.200.000 t, respectivament. Per a l'any 2007, la meta del Ministeri del Poder Popular per a l'Agricultura i Terres (MPPAT) va ser arribar a les 2.500.000 t, la qual cosa equivaldria a collir 750.000 hectàrees i un rendiment de 3.300 kg/ha. El valor real va reflectir una collita de 740.372 hectàrees, amb un rendiment de 3.472 kg/ha i una producció de 2.570.869 t.

En relació a les importacions de blat de moro, un fet que cal destacar és que per al blat de moro blanc aquestes van cessar en l'any 1998 com a conseqüència de l'autoabastiment, mentre que les importacions de blat de moro groc han anat disminuint a partir de l'any 2000, amb una reducció significativa en l'any 2006, on només es van importar 25.000 t (FEDEAGRO, 2009), basats en la política que sobre això ha implantat l'estat.

La superfície collida de blat de moro groc en l'any 2005 va ser de l'ordre de les 159.000 ha, amb un rendiment mitjà nacional estimat en 3.305 kg/ha, per a una producció de 525.495 t (FEDEAGRO, 2009). Si bé, hi va haver un increment de la producció de blat de moro groc a l'any 2005 (24% del volum nacional), el mateix només va permetre cobrir aproximadament el 44% de la demanda tradicional de blat de moro groc. A causa d'això, s'estima que per a aquest mateix any, prop de 1.100.000 t de blat de moro blanc van ser destinats per a l'elaboració d'aliments balancejats, mentre que les 25.000 t importades van ser utilitzades per la indústria de molta humida, la qual cosa implica que la reducció de les importacions es va deure bàsicament a les

*restriccions en l'atorgament de llicències d'importació.
(...)*

En analitzar les dades de superfície collida de blat de moro, producció de llavor i coeficient d'autoabastiment amb llavor produïda a nivell nacional, s'evidencia el següent: l'any 1986 el coeficient d'autoabastiment de llavor de blat de moro va ser del 79%, el 1988 de 109%, el 1999 de 68%, l'any 2000 el 48% i el 2007 va ser de 104%. En els casos on no hi va haver autoabastiment total va poder haver ocorregut la importació de llavor o l'ús de material que no era llavor certificada.

Sucre, cafè i sorgo

Preocupen, per apartar-se significativament de la producció aconseguida en els últims anys, els resultats de l'arròs, la patata, i les hortalisses. En els cultius de la canya de sucre, el cafè i el sorgo es van registrar mínims històrics que revelen una accentuada crisi estructural.

*El 2015 es va intensificar la problemàtica de **proveïment d'agroinsums, maquinàries, equips, recanvis, cautxús i bateries**. Les empreses privades fabricants i distribuïdores de llavors i agroquímics; d'una banda, no van tenir accés a les divises per satisfer la demanda interna d'aquest any i per una altra, no es va cobrir el deute que mantenen amb els seus proveïdors externs, portant com a resultat limitacions per importar els agroinsums. Agropatria, l'empresa estatal, no té capacitat per cobrir les entrades demandades pels agricultors.*

El desproveïment d'agroinsums es va manifestar més fortament en alguns títols i regions, resultant més afectats, entre els títols, les hortalisses, les fruites i els tubercles i entre les regions, l'Andina.

La sequera va impedir aconseguir les metes de superfície conreada inclosa en els plans del Govern i del Sector Privat. Aquesta situació va afavorir el proveïment de fertilitzants en títols com els cereals (menys superfície conreada per a un volum restringit d'aquest input); no obstant això, en altres línies hi va haver falles considerables. A més els costos de fertilitzants i el seu transport des de Morón a les unitats de producció, van augmentar significativament. Pequiven va incrementar el preu dels fertilitzants en un 541% i els fletes des de Morón a diferents destinacions van superar el 500%. Aquests increments, igual que altres conceptes inclosos en les estructures de costos de producció, com les despeses financeres, no són presos en compte per la

Sundee per ajustar els preus dels títols controlats.

***La inseguretat rural** s'ha constituït en un dels elements centrals de la desmotivació que avui impera en el camp veneçolà; no només per les accions contra les persones i les pèrdues netes, producte dels assalts, vacunes i pagament de rescats; sinó també pels costos addicionals en els quals ha d'incórrer el productor per protegir-se i protegir els seus béns. La situació s'ha tornat dramàtica en predis que utilitzen reg, tenint en compte els robatoris de transformadors elèctrics, bombes, aspersors, canonades i altres implementes i equips.*

*Hem plantejat insistentment el tema del **deteriorament del parc de maquinària i implementes agrícoles**, producte de l'obsolescència i el desproveïment de recanvis. Si no renovem aquest parc, és impossible augmentar la frontera agrícola, els productors opten per canibalitzar unes unitats per mantenir altres operatives, reduint-se l'àrea conreada.*

*Des del **punt de vista tecnològic**, les limitacions de divises ens estan allunyant del coneixement que universalment es produeix i mercadeja al món. No ingressen al país noves molècules d'agroquímics amb major efectivitat i l'accés a nous equips i maquinàries és pràcticament nul, addicionalment fuig el talent humà que tant va costar formar a la societat veneçolana.*

*Finalment, és important esmentar que l'ingent increment dels costos de producció redueix la superfície finançada per la banca privada. Amb el percentatge que estableix la **Cartera Agrícola** i el volum de crèdit atorgat en crèdits el 2014, es va finançar molta menys àrea de cultius al 2015 i molta menys àrea es finançarà al 2016. Situació que mereix una revisió.*

La producció per títol en l'any 2015

La producció de blat de moro el 2015 es va estimar en 1.244.250 t, el volum més baix des de l'any 2003. En comparació amb l'any 2014, la producció d'aquest títol va caure un 26% i la participació de la producció nacional en el consum aparent es va reduir a un 32%.

Els productors de blat de moro; tal com ho referim anteriorment, es van veure afectats pel règim climàtic perdent-se àrea sembrada i retardant l'època de sembra d'hivern, fet que va afectar la productivitat del cultiu.

El cultiu de l'arròs va decreixer un 30,4%, respecte a l'any anterior. El 2015 es van produir 476.000 t menys

que el 2014, trencant una tendència ascendent en la producció d'aquest cultiu iniciada l'any 2011 que ens va situar molt a prop de l'autosuficiència.

En aquest cultiu s'ha vingut perdent la capacitat productiva i operativa dels productors, producte de l'impagament del subsidi, el desproveïment d'agroinsums (específics per al cultiu) i recanvis per a la maquinària i equips, l'escassetat de llavor desestimulada per preus irrisoris i el desmantellament per part de la delinqüència dels sistemes de reg (robatori de bombes i transformadors, entre altres).

La caiguda del **sorgo**, respecte a l'any 2014 va ser del 20,6%, produint-se un total de 73.600 t, la producció més baixa des de l'any 2004. El sorgo; tot i constituir una alternativa per substituir el blat de moro en condicions de disminució del volum i retard de les pluges, encara no es recupera de la sentència a mort que se li va dictar fa anys enrere que es van fixar preus molt per sota dels costos de producció i no es van ajustar en anys successius.

Aquesta línia té dificultats serioses de disponibilitat de llavors; la llavor nacional té el preu regulat molt per sota dels seus costos i la llavor importada ha tingut problemes per la presència de males herbes.

En **canya de sucre** la caiguda va ser del 21,2%, i el volum produït, 4.700.000 t, el major decreixement dels últims anys. En aquest cultiu conflueixen els factors adversos que pesen sobre l'agricultura veneçolana, especialment els relatius al no reconeixement dels costos en els preus del producte acabat i el retard en el pagament del subsidi. El cost del servei de collita s'ha elevat considerablement com a conseqüència de l'escassetat de recanvis, cautxús, bateries de la maquinària i el transport de les empreses especialitzades en aquest servei.

Un altre fet que va marcar el comportament de la collita del 2015 va ser l'ajornament del procés de canya per part de les centrals de l'estat, les quals no van operar a la seva capacitat, quedant al voltant de 300.000 t de canya en camp sense collir.

En **café** continua la caiguda sostinguda de la producció iniciada l'any 2001. Respecte a l'any 2014, la producció va créixer un 18,2%, situant-se en 450.000 t, la producció més baixa de la història de les estadístiques agropecuàries al país.

Són responsables d'aquest decreixement: l'escassa rendibilitat del producte com a conseqüència de preus

imposats sense considerar els costos de producció, la desatenció a la multiplicació de la "Roya", malaltia que segueix avançant sense barreres sanitàries ni disponibilitat de fungicides efectives per al seu control, l'obsolescència de la maquinària i equips per al benefici del gra, el Decret 1.509 que va intervenir la comercialització del café verd i va concentrar en institucions governamentals el destí del gra collit. En fi, són més de 30 anys de retard tecnològic del cultiu, i més de 17 d'acceleració negativa que ens han transformat d'exportadors de tradició centenària de café d'alta qualitat, a importadors nets.

En **patata** la producció de 2015 va caure un 51%, situant-se en 108.000 t. La manca de llavor va resultar el factor determinant en la caiguda de la producció, unit a la negativa de l'MPPAT, representat per Agropatria, de distribuir la poca llavor que van importar a les associacions d'agricultors de major tradició en el cultiu.

L'escassa producció que va sortir de les associacions es va obtenir amb la sembra de patata de consum, paral·lelament part de la llavor portada per Agropatria i emmagatzemada en caves de l'Estat a Barrio Negro, Pico el Aguila i Quibor, es va podrir per contaminació i pel trencament de la cadena de fred, humitat i llum en el transport i l'emmagatzematge. Igualment, l'escassetat de llavor va donar origen a l'especulació i la revenda d'aquesta entrada, el qual va passar de costar entre 700 a 750 Bs la cua a més de Bs. 6.000.

El tomàquet, la ceba i el pebrot vermell, les tres principals hortalisses, van créixer en el 28,3%, 19,2% i 38,7%, respectivament. Els elements productius per a les hortalisses, incloent la llavor, històricament depenien del suport d'empreses privades fabricants i distribuïdores d'entrades, el 2015 hi va haver serioses dificultats amb el proveïment de llavor, d'agroquímics (Agropatria no cobreix la demanda de les més importants zones productores i en altres simplement no té presència) i fertilitzants, unit a un cercol oficial que s'ha muntat a la distribució d'aquests productes i decomisos, va afectar la producció d'aquestes línies.

La producció d'hortalisses del nord de l'Estat Guárico es va veure impactada per la disminució de les precipitacions a la regió i del volum d'aigua disponible per a reg de la represa de Camatagua. El 2015 es va treballar amb 18 hectòmetres, reduint-se la sembra en un 30% respecte a 2014.

En taronja, per primera vegada en els últims cinc anys, es produeix una disminució de la producció. En efecte,

la producció de l'any 2015 va ser de 500.000 t, una caiguda del 17% respecte a 2014. Igual que altres títols la caiguda en la producció taronja va ser producte del desproveïment d'agroinsums, especialment de fertilitzants, agroquímics, equips de fumigació, segadores, materials per a reg (micro aspersors) recanvis de tractors, cautxús, bateries i per l'impacte de la sequera que va contribuir amb la minva de la productivitat física dels tarongers.

El gira-sol va decreixer un 68%. El 2015 només es van produir 7.197 t, en comparació amb 35.552 de l'any anterior. El cultiu es va veure afectat pel subministrament a deshora de la llavor. Un altre factor que va conspirar en contra de la producció d'aquesta línia va ser el preu a nivell del productor, el qual es va fixar per sota de les expectatives dels agricultors i va acabar cancel·lant al productor, cinc mesos després de la collita.

Els problemes amb el gira-sol i el sorgo en els Llanos Centre Occidentals van conduir als agricultors a optar per un cultiu alternatiu, **el sèsam**, línia que no va tenir problemes de llavor i el preu va ser molt més atractiu; en conseqüència la producció de sèsam (38.400 t) va créixer un 41,7%, respecte a l'any 2014. Sent aquest l'únic rengle dels 12 que monitoritzem amb xifres en blau”.

Què va passar doncs?

La indústria i l'agricultura veneçolana estaven molt subvencionades. Les importacions dels instruments de producció, els seus components, manteniment, fofats, llavors, etc. de l'aparell productiu, del transport i dels serveis són importats, la qual cosa requereix munts de moneda forta, de divises gringues, europees, japoneses, xineses.... Com les requereixen la massiva importació d'aliments i de matèries primeres per transformar-les en productes acabats! Veneçuela basa la seva economia en un monocultiu: el petroli i els seus derivats de les refineries petroquímiques.

Mentre el petroli es venia entre 90 i 120 dòlars els ingressos en dòlars permetien anar pagant (excepte durant la caiguda de 2009 com a reflex de l'esclat de la crisi de superproducció a Occident i Japó) les factures de les massives importacions, de la compra d'armes, de les recompres d'empreses privatitzades, de les ajudes a població marginal o marginada, les subvencions a la importació d'aliments, etc.

El 2015 la PDVSA va reduir els seus guanys en 79,2% fins 2.588 milions de dòlars, enfront dels 12.465.000 obtinguts el 2014, amb una producció de 2,7 milions de

barrils diaris. Les vendes o facturació van ser de 72.200 milions de dòlars davant els 121.800, milions de 2014. El patrimoni de PDVSA en el 2014 va ser de 89.787.000 de dòlars i de 90.879.000 el 2015.

La facturació de PDVSA que publica la revista Fortune sobre les 500 primeres empreses del món és de: any 2001= 53.680 milions de dòlars, el 2014 = 121.800 milions, i el 2015 = 72.200 milions de dòlars.

Aquí es reflecteixen els salts provocats per l'anarquia de la producció. El 2008 es va facturar 35.000 milions més que el 2009. El 2014 gairebé 50.000 milions més que el 2015.

Aquesta anarquia, aquests sobresalts, també es reflecteixen en els salaris mínims: any 2008 = 615 BsF o 300 dòlars. Any 2009 = 800 BsF o 400 dòlars. Any 2016 = 27.000 BsF o 5,40 \$ mensuals. Si hi afegim els 72.000 BsF del bo alimentari tindriem \$ 19,5 de salari mensual. La crisi de sobreproducció relativa a Occident i després a Àsia va reduint la demanda de petroli en el mercat mundial, empenyent els preus a la baixa.

El fracking consolida les reserves i l'extracció de petroli i gas als EUA, amenaçant l'hegemonia d'Aràbia-Rússia en el mercat mundial; es va imposar l'augment massiu de la producció petrolera (l'oferta) i la caiguda dels preus del barril de petroli des d'uns 110-120 dòlars fins 35-50 dòlars d'USA, cosa que en part han aconseguit.

Però al seu torn, amb aquest "foc amic" (caiguda de preus) estan matant la prepotència del capitalisme imperialista veneçolà, l'equatorià, el brasiler, el bolivià, angolès, algerià, nigerià, etc., països on els costos d'extracció petrolera-gasística és més elevat o costós. La sobreoferta va anar envaint els preus, la caiguda dels preus els obligava a gairebé tots a produir més i més. És a dir, augmenta més i més l'oferta arruïnant als productors del petroli més costós fins expulsar-los del mercat: el fracking als EUA, el pesat de l'Orinoco a Veneçuela, l'extracció des de grans profunditats en els mars o terra, Brasil-USA-Mar del Nord.

Tot això només es podia mantenir amb un preu de 100-110 dòlars el barril de petroli. El 2014 encara es va vendre a 88 dòlars de mitjana el barril de petroli i no es va esquarterar tota aquesta economia subvencionada, drogada per l'estat capitalista veneçolà, en la creença nyonya i infantil que el monopoli de l'OPEP podia dominar les lleis del mercat, la superproducció i la llei de l'oferta i la demanda.

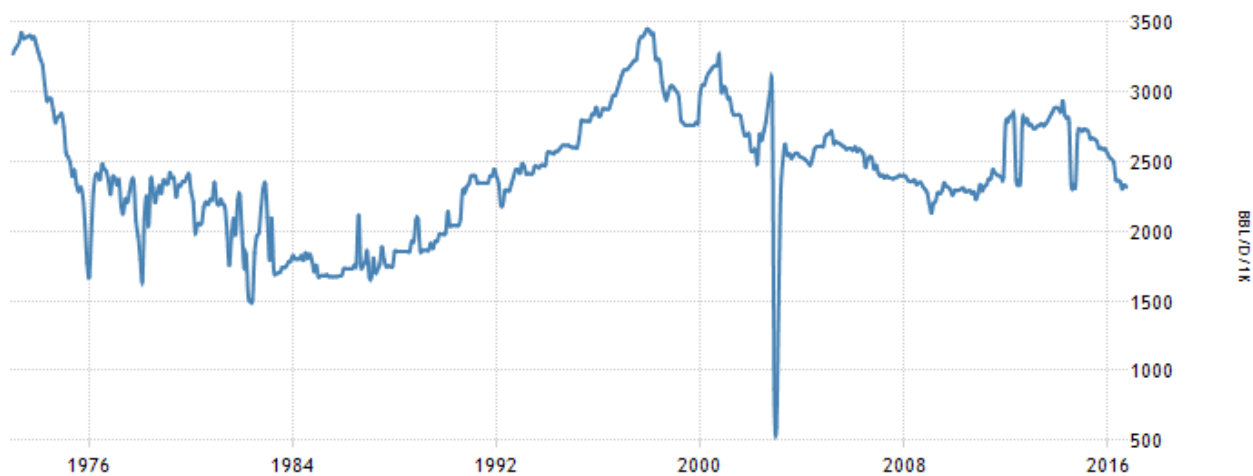
Aquesta creença nyonya i infantil per si sola demostra que el partit de l'exèrcit o chavisme no ha entès res del llarg camí de la història moderna, ni dels descobriments científics de Karl Marx.

Demostren que el seu sistema econòmic i polític és una mala còpia de l'actual mode de producció mercantil-

capitalista; per tant, no poden aportar res de nou, res científicament avançat que superi ni iguali al brutal, monstruós i criminal sistema capitalista.

Producció de petroli a Veneçuela (1976-2016)

VENEZUELA CRUDE OIL PRODUCTION

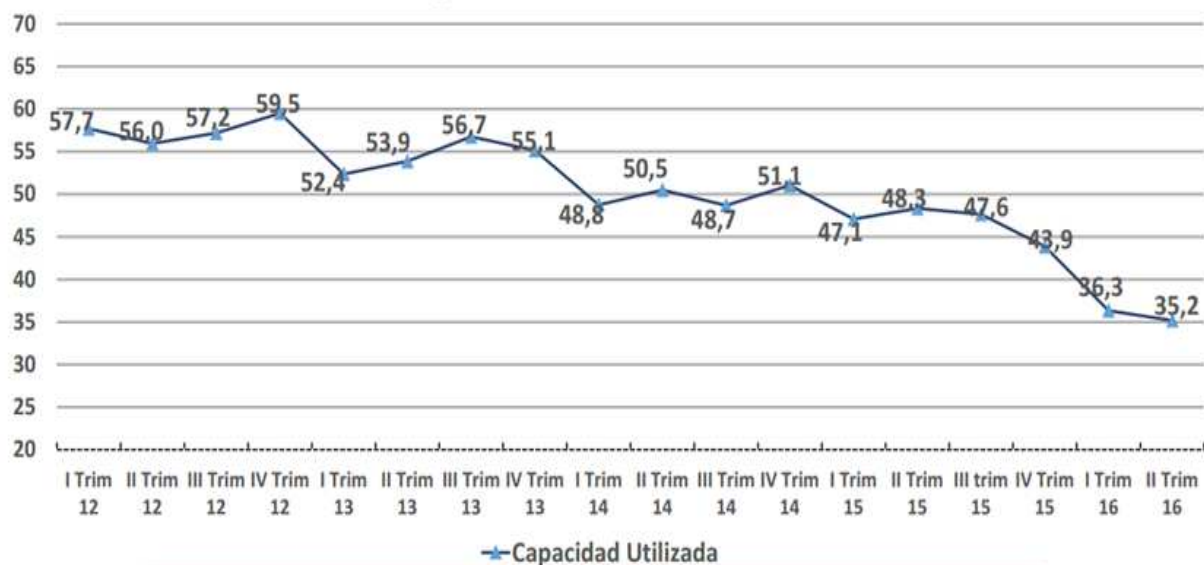

SOURCE: WWW.TRADINGECONOMICS.COM | ORGANIZATION OF THE PETROLEUM EXPORTING COUNTRIES

Capacidad Utilizada

II Trimestre 2016

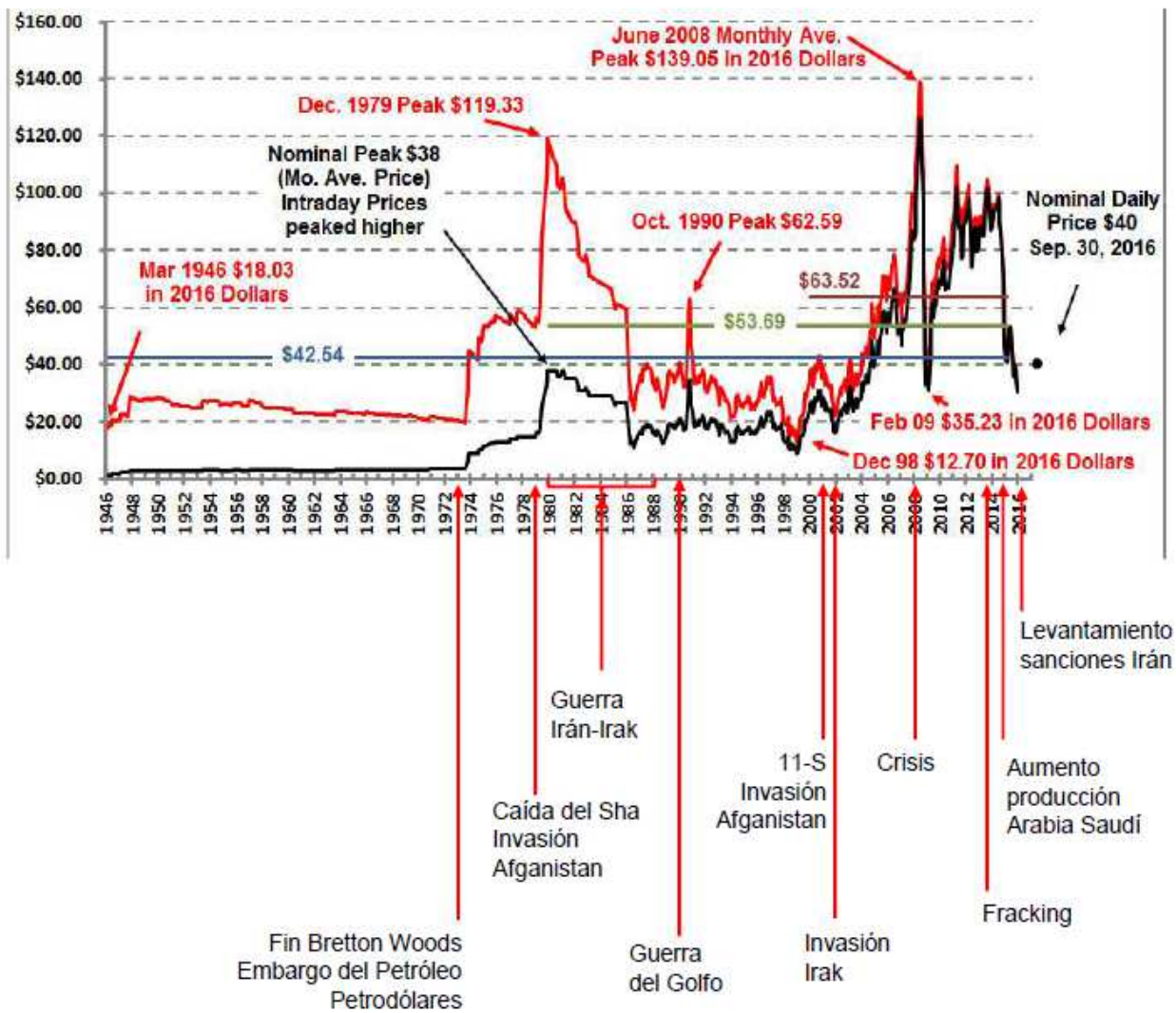
Porcentaje de variación del Índice Neto

La variación de la Capacidad Utilizada respecto al II-Trim 2015 es de 27,1 %

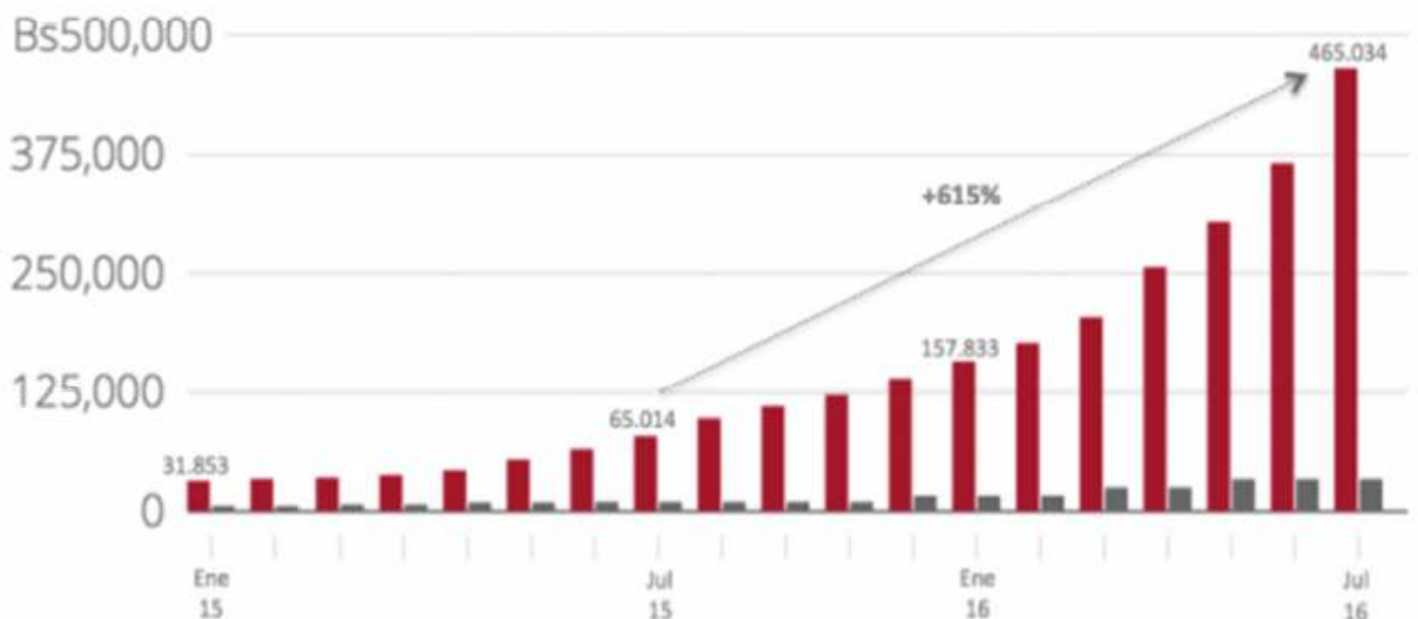

Evolución del precio del petróleo (1946 – 2016)

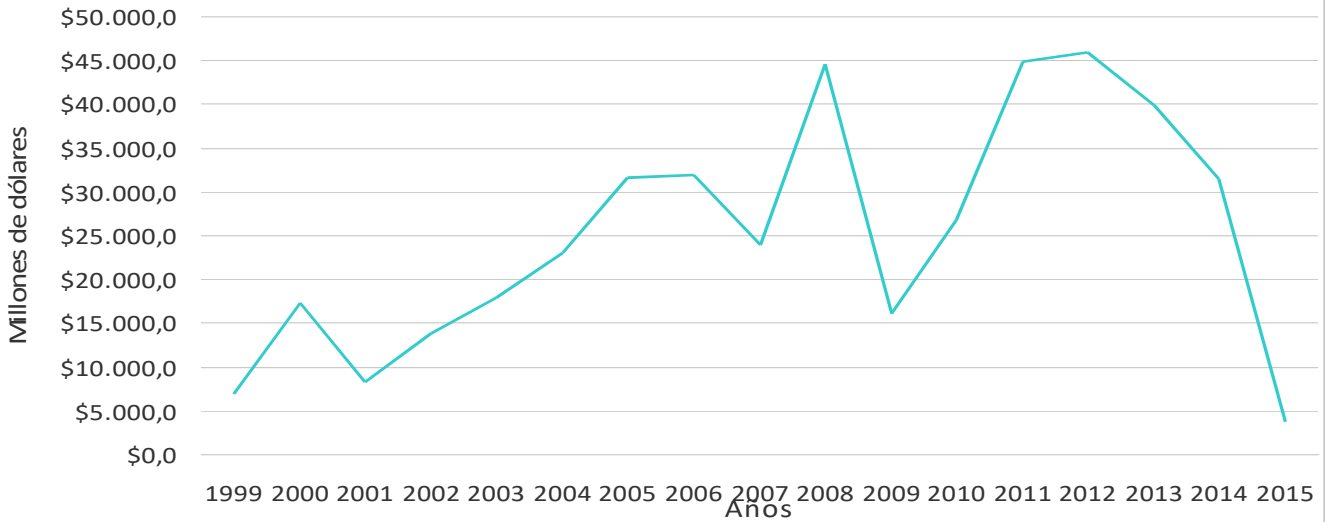

Evolución coste Canasta Alimentaria Básica en Venezuela

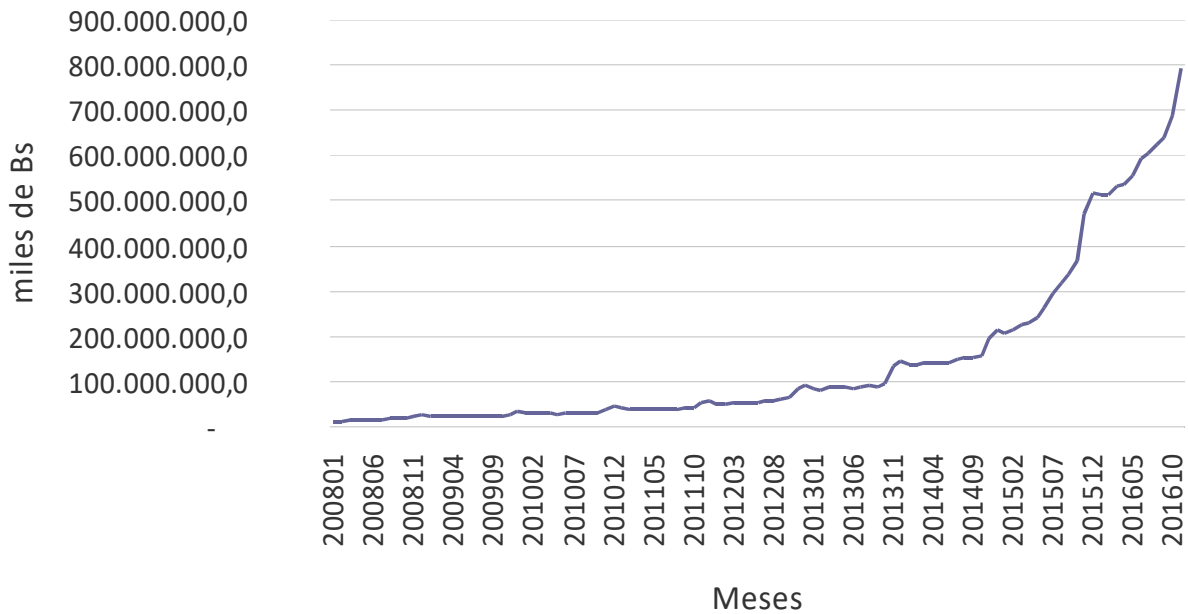
■ Coste Canasta ■ Salario Mínimo

Balanza comercial Venezuela (1999- 2015)

Billetes en circulación en Venezuela 2008 - 2016

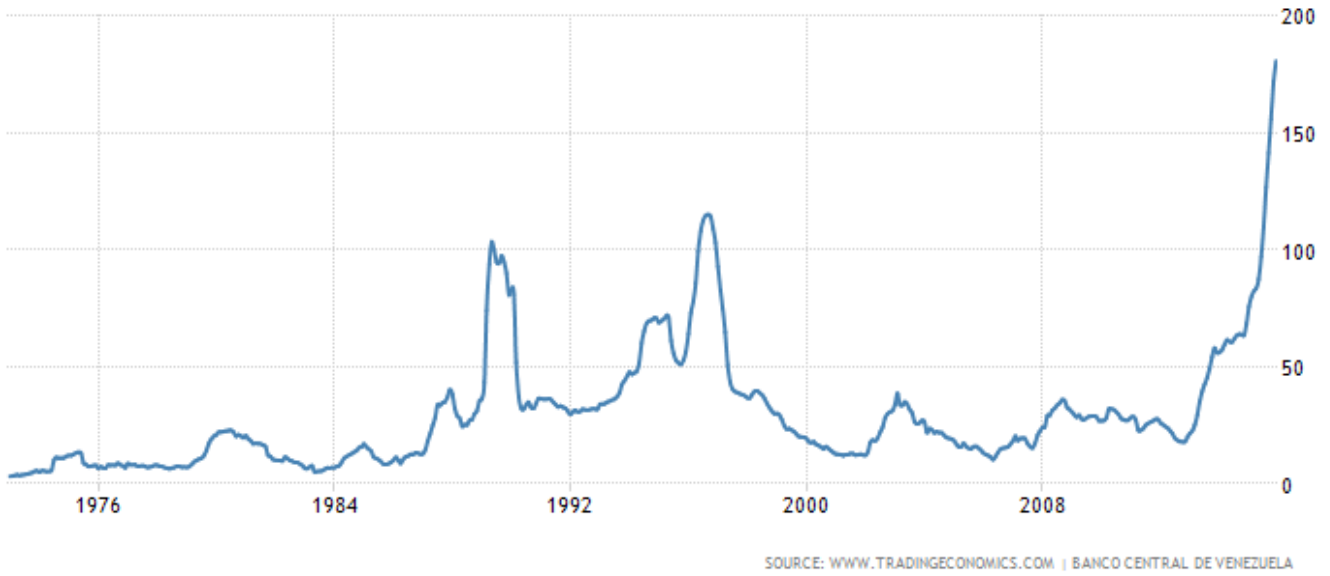

VENEZUELA INFLATION RATE

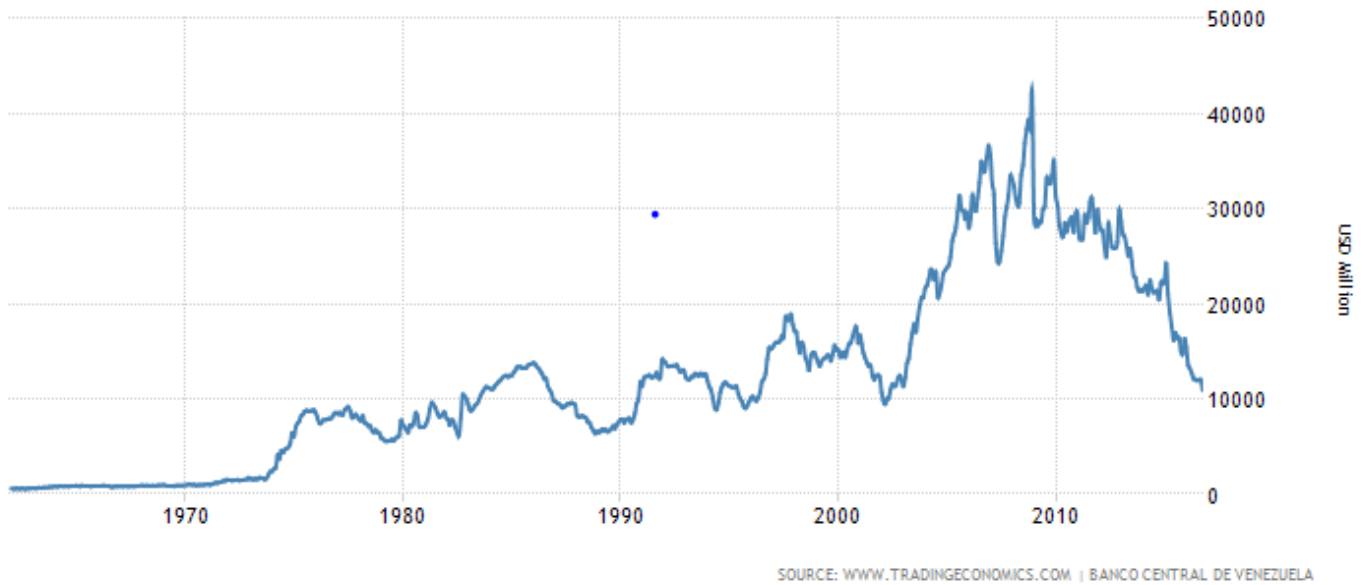

SOURCE: WWW.TRADINGECONOMICS.COM | BANCO CENTRAL DE VENEZUELA

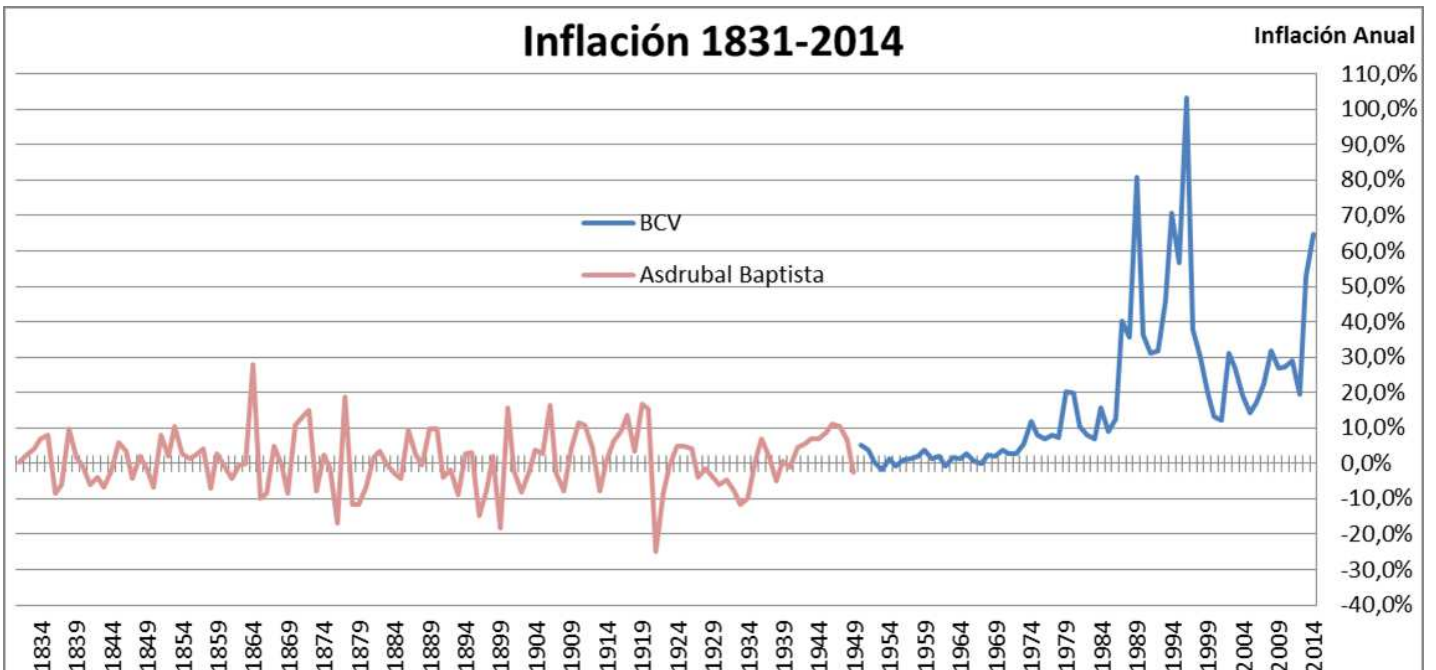
VENEZUELA INFLATION RATE

VENEZUELA FOREIGN EXCHANGE RESERVES

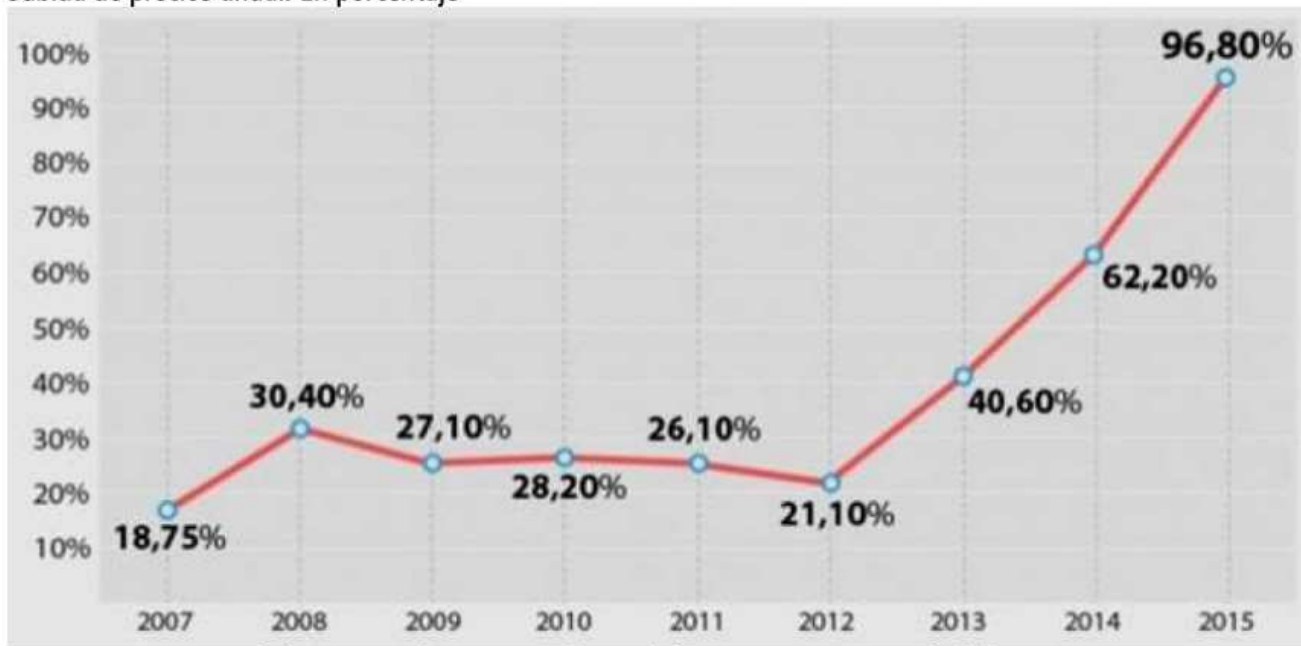

Inflación 1831-2014

Inflacion en Venezuela: cada vez mas cerca de los tres digitos

Subida de precios anual. En porcentaje

Fuente Banco Central de Venezuela y proyecciones del FMI. WEO Report. Abril de 2015

Què és la cistella-tiquet, la cistella alimentària, bo alimentari o salari?

El salari mínim és el que paguen les empreses als treballadors ocupats: 27.000 Bs mensuals des de novembre de 2016, a 5.000 Bs per dòlar = 5,40 \$ al mes.

Però el bo alimentari que reben els treballadors amb ocupació és de 72.000 BsF des de novembre de 2016. Aquest bo alimentari no forma part del càlcul de les indemnitzacions per acomiadament o altres compensacions (jubilació, baixa per malaltia...) que els treballadors veneçolans poguessin rebre.

D'altra banda, la cistella bàsica, és a dir, l'índex amb què es calcula el cost de la vida per a una família de 5 membres era, en la data de redacció d'aquest article, d'uns 550.000 BsF. El que vol dir que el estat capitalista veneçolà i les seves empreses vénen pagant com a salaris menys d'una cinquena part del que les famílies necessiten per viure, matant-los de fam i malalties.

Aquest Estat i aquest capitalisme imperialista però esparracat estan cridats a esclatar. Si encara no ha esclatat és per l'atracció ideològica que va inculcar el patriotisme chavista, lligat a la engrunes que va distribuir, al costat de l'atracció ideològica, la FE religiosa, conreada pels governs chavistes. Cal recordar que el partit de l'exèrcit-chavisme va arribar al govern després d'una altra llarga crisi de 1983 a 1999, amb la massacre del sacudón o caracazo el 1989, per enmig.

Aquesta carnisseria humana va imposar una disciplina de ferro casernària als treballadors. Disciplina que va seguir creixent amb les derrotes dels cops d'Estat

(1992-1994) fracassats. Les eleccions de 1998 van impregnar el disciplinarisme casernari dels barris. Les empreses i els barris obrers, molt joves aquests, van quedar influïts i controlats pels grups d'activistes, incloent-hi els "malandros" distribuïdors de drogues, que s'havien format sota la ègida de la clandestinitat i de la guerrilla, i els seus grups de suport. En passar-se gairebé tots aquests grups o moviments al partit de l'exèrcit-chavisme, la societat veneçolana es va quedar òrfena momentàniament per promoure i organitzar la resistència i la lluita obrera classista, perquè abans cal desemmascarar al partit de l'exèrcit-chavisme com un partit mussolinià, para-feixista, i no-de-esquerra, sinó anticomunista i antiobrer, el mateix que el partit dels "adecos", "copeyanos", Causa R, Bandera Roja i els altres guerrillers: tots xovins a la francesa o patriotes a la veneçolana. La classe obrera és antipatriòtica, és internacional i internacionalista.

I quina és la sortida capitalista a aquesta monstruosa i afamadora situació? La preparació de l'oposició perquè entengui i assumeixi la responsabilitat de governar seguint la mateixa línia política i social que està practicant el partit de l'exèrcit-chavisme: seguir afamant, matant de malalties als treballadors, com sigui necessari utilitzant la Guàrdia Nacional i l'exèrcit contra les revoltes o les explosions socials que vindran en el futur. L'oposició no és alternativa sinó continuïtat d'aquest curs criminal del capitalisme assassí.

Veneçuela necessita una inversió gegantina i els patriotes no disposen de capitals, per tant, no hi ha varettes màgiques ni alternatives miracleres; només

repressió antiobrera per mantenir la fam sota el control del militarisme burgès.

Els obrers en tots els països som estrangers!! A baix el patriotisme, a baix totes les pàtries de governs i oposicions!! Visca les lluites obreres classistes!!

Agafat de "El Comunista nº 48" (2009)

A Veneçuela, més del 50% de PIB el conforma l'empresa monopolista Petrolis de Veneçuela Societat Anònima (PDVSA), aquesta ocupa el 80-90% de les exportacions del país, amb uns actius res modestes de 73,710 milions d'euros (99.508.000 de dòlars USA, a 1,35 dòlars per euro). Estem parlant d'un dels grans monstres que ve ocupant el lloc 32-40 entre les primeres 500 empreses mundials per facturació. A això se li afegeix tota la centralització política que l'Estat capitalista veneçolà de la PDVSA (ja que és la multinacional PDVSA la que es serveix de l'Estat burgès i no aquest de la PDVSA) està fent al seu voltant, aquesta concentració econòmica ha pres la forma de capitalista col·lectiu, cuidant i vigilant els interessos comuns de tota la classe burgesa. Els interessos que no siguin comuns a tota la classe burgesa xoquen violentament amb l'interès general. I aquí es produeix el xoc entre oficialisme i oposició.

"Ahir, el Govern prengué el control de les operacions dels camps petrolífers que es trobaven en mans d'empreses transnacionals segons convenis subscrits en la dècada dels noranta. Les empreses afectades són les nord-americanes Chevron Texaco i ExxonMobil., la britànica British Petroleum, la francesa Total i la noruega Statoil. Ara, tals camps seran explotats per empreses mixtes amb majoria accionarial de l'Estat veneçolà". (El País 2-05-07.).

Al febrer de 2007 es va nacionalitzar Electricitat de Caracas (EDC): *"La nacionalització d'empreses a Veneçuela va començar amistosament. Contràriament al que alguns analistes havien pronosticat, en l'operació no es van emprar tropes ni tancs. L'únic bombardeig va ser de diners: el Govern d'Hugo Chávez va col·locar sobre la taula de negociació 723 milions de dòlars (555 milions d'euros), i la firma nord-americana AES, propietària majoritària d'Electricitat de Caracas (EDC), va capitular sense problemes" (El País, 10-2-07). La ferralla d'EDC es paga a preu d'or, per lògica mercantil, els propietaris gringos van acceptar la Llei de l'Oferta nacionalista assedegada de compra.*

La nacionalització de la telefònica CANTV als gringos i a la Telefònica espanyola es va pagar més cara que la compra d'un diamant exclusiu, el valor ve dictat per la fantasia del caprici. *"El cost total del pla de nacionalitzacions va dels 12.000 als 20.000 milions d'euros, segons diverses fonts" (...) "La magnitud d'aquesta dansa de milions pot entendre's millor si es té en compte que les reserves internacionals de Veneçuela, que viuen un moment estel·lar, arriben a una suma de 26.000 milions d'euros i el seu deute extern és de 20.000 milions. De fet, el cost del pla*

nacionalitzador, més el de la lluita contra la inflació, pot aproximar-se fàcilment a un 15% del producte interior brut veneçolà, que supera els 132.000 milions d'euros, segons The Economist". (El País, 20-2-07)

Ja aquestes empreses van obtenir beneficis múltiples dels guanys que esperaven, per tant no tenen problema a acceptar la modesta compra, prendre el capital en diners frescos i invertir en altres sectors en auge en qualsevol país, o dedicar-lo a l'especulació tan en voga.

"Telefónica espera que Chávez no li posi traves per repatriar fons". "Telefónica va repatriar l'any passat 2.250 milions d'euros de Llatinoamèrica (un 10% menys que el 2006) com a part de la seva política per mitigar el risc a la zona.

"Telefónica està pendent que li aprovin un dividend rècord de 365 milions de dòlars (més de 230 milions d'euros), després dels 137 i 240 milions de dòlars repatriats de Veneçuela el 2006 i 2007". (El País, 15-3-08).

A aquests plans de 2007 s'han d'afegir les últimes nacionalitzacions en el sector del ciment, gas i SIDOR en l'acer, alimentàries, etc.

Nacionalització de la siderúrgica Sidor i totes les seves filials.

"Govern prendrà totes les empreses de Terniun. El preu que s'havia establert per la participació de Sidor era de 1,65 mil milions de dòlars... addicionalment l'empresa argentina havia plantejat que en cedir les accions de Sidor es mantindria amb presència a altres companyies, però l'informe elaborat per la directiva de Sidor, que va ser lliurat a la vicepresidència fa algunes setmanes, es planteja la compra de les tres empreses de la filial." (El Universal, 28-8-2008).

El control sobre les companyies de gas.

"L'Estat també es reservarà intermediació en el sector del gas. PDVSA absorbirà la tasca de transport al major i possiblement la d'envasament. Per a això últim hauria de negociar l'adquisició de 44 plantes d'envasat que hi ha al país en mans privades." (El Universal, 28-8-2008). "PDVSA preveu absorbir a 2 mil mecànics i xofers de cisternes. La voluminosa plantilla de PDVSA absorbirà en els pròxims mesos a altres 2 mil treballadors, aquesta vegada els xofers i mecànics de la flota de "gandolas" que passarà a mans de l'estatal una vegada que es sancioni la Llei de reordenament del mercat intern de combustibles." (El Universal, 26-8-2008)

Nacionalització de las cimenteres Cemex, Lafargue i Holcin.

"Avui seran nacionalitzades empreses cimenteres. El decret presidencial indica que les indústries del ciment tenen termini fins al 31 de desembre d'aquest any per transferir almenys el 60% de les seves accions a l'Estat veneçolà." (El Impulso, 18-8-2008). "L'Estat va assumir el control total de l'empresa Cemex. El grup estava demanant 1,3 mil milions de dòlars i el govern va oferir 650 milions de dòlars." (El Universal, 28-8-2008)

Totes tenen el mateix rerefons: ja van ser propietat estatal en els anys 70-80 del segle XX. La crisi capitalista de 1985-1998 a Veneçuela va ser el reflex de la brutal caiguda del preu del petroli que va acabar amb les subvencions de l'Estat cap a aquestes empreses, imposant aquesta falta de liquiditat estatal, la seva privatització. I, ara, amb els mateixos diners del petroli es torna a pagar la compra bombardejant dòlars i euros als propietaris fins que aquests, ja satisfets per l'OFERTA del govern chavista-bolivarià, accepten lliurar la seva propietat privada a l'Estat ultranacionalista burgès veneçolà. Aquest tipus de nacionalitzacions, amb indemnització capitalista, són la millor negociació chavista d'un procés cap al socialisme. El socialisme en un procés revolucionari expropiarà tota la propietat burgesa sense indemnització.

La centralització de capitals i de la producció que porta a terme PDVSA, ve acompanyada per la destrucció de la competència que està sentenciada a sotmetre's a les associacions monopolistes o extingir-se en el salvatge món de la competència pels mercats internacionals i els guanys.

"És instructiu fer una simple ullada encara que no sigui més que a l'enumeració dels mitjans a què acudeixen aquestes associacions en la lluita moderna, novíssima, civilitzada per la 'organització': 1) privació de les matèries primeres (... 'un dels procediments més importants per obligar a entrar al càrtel'); 2) privació de mà d'obra mitjançant 'aliances' (això és, mitjançant acords entre els capitalistes i els sindicats obrers perquè aquests últims acceptin treball només de les empreses cartelitzades); 3) privació dels mitjans de transport; 4) privació de mercats; 5) acord amb els compradors per sostenir relacions comercials únicament amb els càrtels; 6) disminució sistemàtica dels preus (a fi d'arruïnar els 'outsiders', és a dir les empreses que no se sotmeten als monopolistes, es gasten milions per vendre, durant un temps determinat, a preus inferiors al cost: en la indústria de la benzina s'ha donat el cas de baixar el preu de 40 a 22 marcs, és a dir, quasi la meitat!); 7) privació de crèdit; 8) declaració del boicot.

Ens trobem en presència, no ja d'una lluita de competència entre grans i petites empreses, entre establiments tècnicament endarrerits i establiments de tècnica avançada. Ens trobem davant l'estrangulació, pels monopolistes, de tots aquells que no se sotmeten al monopoli, al seu jou, a la seva arbitrietat." (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol I)

Tot aquest pla de centralitzar els capitals i la producció no és el resultat del gran nacionalisme que flueix des del govern i inunda a tots els sectors, és producte dels elevats guanys que ha generat la venda del petroli, i a més no és la primera vegada que això succeeix a Veneçuela, el mateix va ocórrer en el 1974-1982, quan el primer govern de Carlos Andrés Pérez va nacionalitzar la indústria petrolera i diversos sectors econòmics i industrials, donada l'alta cotització que tenia el petroli, la qual cosa no dura per sempre (i veiem com els preus del cru vénen caient des de finals del tercer trimestre del 2008, a causa dels primers signes de l'avantsala d'una gegantesca crisi internacional de sobreproducció relativa). Què passa després? Quan el preu del barril de petroli cau, a l'Estat capitalista li toca vendre al malbaratament gairebé totes les empreses que havia comprat i pagat a preu d'or als capitalistes privats.

La política de l'Estat capitalista veneçolà es pot resumir amb això: quan el preu del petroli està alt, nacionalitzi's tot el que es va privatitzar! Encara que s'hagi de pagar a preu de gallina d'ous d'or el que vam vendre a preu de gallina flaca! El nacionalisme veneçolà és proporcional a la renda petrolera! Però sempre, com a venedor o com a comprador d'empreses, es posa al servei del capital, al servei del negoci capitalista.

Amb el que s'ha exposat anteriorment no volem dir que l'Estat veneçolà obté el seu caràcter imperialista únicament en els períodes en què PDVSA ha estat controlada per ell, en la forma de capitalisme d'Estat (que no se'ls "confongui" als il·lustrats ignorants intel·lectuals del chavisme la nacionalització amb el socialisme) sinó que des dels seus inicis va ser un monopoli d'hidrocarburs igual que molts monopolis, càrtels i trusts que es convertirien en la base de tota la vida econòmica de molts països des de finals del segle XIX. Marx-Engels es mofaven del monopoli estatal del tabac del govern prussià-alemany, negant-li tot caràcter socialista als governs de Bismarck, com nosaltres, alumnes de Marx, l'hi neguem als governs de Chávez, Castro, etc.

Petróleo de Venezuela Sociedad Anónima (en aquell moment PETROVEN) es crea el 1975 com el monopoli que abastaria tots els sectors de l'activitat petrolera al país (extracció, transport, refineries, reserves, inversió exterior i interna...) prenent possessió de les societats estrangeres que fins llavors havien obtingut tots els guanys d'explotació dels hidrocarburs; aprofitant la situació internacional, on el preu del cru era alt i diversos països productors de petroli estaven empenent la nacionalització d'aquest recurs, la indústria petrolera de Veneçuela passa de mans del monopoli estranger a mans del naixent monopoli de la multinacional PDVSA, que durant tres dècades s'ha venut al millor postor quan la situació no li ha estat favorable, i l'estat la torna a reclamar declarant-la el principal patrimoni del país quan els guanys ho permetin.

D'aquesta manera el monopoli PDVSA ha pogut prendre el paper protagonista en l'economia veneçolana, sobre la base de la producció de mercaderies (raser amb què es mesura a tots els Estats capitalistes) a causa de l'avanç en la tècnica productiva lligada a la immensa socialització

burguesa de la producció que porten en si els monopolis, però això sí, una socialització benèfica per als burgesos "talladors de cupó" que augmenta la constricció de la classe obrera.

Què hi ha dels auguris llançats contra l'Estat de la PDVSA, declarant que viola la propietat privada? Queda totalment fora de lloc. La propietat privada continua sent a Veneçuela un manament i aquelles empreses que es toquen són comprades a elevats preus i perquè simplement obstruïen la centralització de la producció arreu de l'Estat-PDVSA. Ara veiem que el govern té suport d'un dels més grans monopolis del sector privat i mentre tinguin en comú l'explotació de la classe obrera i la lluita contra ella i no entre si, els anirà millor o pitjor, però la comunitat d'interessos és indissoluble.

El chavisme rep suport ni més ni menys que del grup monopolista privat Cisneros. L'organització Cisneros és accionista o propietària de les següents empreses en tota Amèrica en els següents sectors:

1. Mitjans i afins

- Venevisión
- Venevisión Continental
- Venevisión Productions
- Venevisión Plus (inaugurat l'1 de desembre de 2007)
- Venevisión Studios
- Venevisión International
- FonoLibro
- Directv Latinoamerica
- Siente Music
- VeneMovies
- VeneMusic
- Venemobile
- LatCel
- Blockbuster Puerto Rico
- Claxson-Playboy TV Latin America & Iberia
- Claxson-DMX Music Latin America
- Claxson-Digital Latin America
- Digitel GSM (Compañía Celular de Venezuela)
- Sambil Caracas-Maracaibo-Valencia-Margarita-San Cristobal-Barquisimeto-Maracaibo Lago (Pròximament).
- Jetix
- Sony Entertainment Television
- Nick/Nick J (Només per Veneçuela)
- Cartoon Network Latinoamérica y (Venezuela)

2. Educació

- Canal Clase

3. Alimentació

- Cervecería Regional, la segona cerveseria i distribuïdora de cervesa en Veneçuela

4. Esports

- Leones del Caracas
- Águilas del Zulia
- SBS Sports Business

5. Comunicació

- Americatel (en unió amb Entel Chile)
- Claxson-El Sitio Digital Channel
- Movida

6. Bellesa

- Miss Venezuela
- Fisa

7. Productes i Serveis

- Business Services Provider (BSP)
- Gaveplast
- Summa Sistemas
- Viajes Saeca

D'aquesta manera la centralització de la producció i del capital li dóna vida als monopolis existents al país, especialment a PDVSA, un monopoli tan gran que es va fer càrrec del seu Estat, en fallida el 1997.

"El monopoli és la última paraula de la 'fase més recent del desenvolupament del capitalisme'.

Però el nostre concepte de la força efectiva i de la significació dels monopolis contemporanis seria en extrem insuficient, incomplet, reduït, si no prenguéssim en consideració el paper dels bancs." (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol I)

II. La fusió del capital financer amb la indústria i el nou paper dels bancs:

La unió que es dóna entre la indústria i el capital financer, en mans de cada vegada menys bancs, a causa de la centralització que porta en sí el monopolisme, canvia completament la posició que juguen, tant els bancs com el capital financer, en l'etapa imperialista del capitalisme. El seu paper es mou amb els naixents monopolis causa de les necessitats que imposa la nova fase econòmica, on els bancs es caracteritzen per adquirir una omnipotència davant el capital industrial i comercial.

"L'operació fonamental i primordial dels bancs consisteix a servir d'intermediaris per als pagaments. En relació amb això, els bancs converteixen el capital monetari inactiu en actiu, és a dir, que rendeix benefici; reuneixen tota classe d'ingressos metàl·lics i els posen a disposició de la classe dels capitalistes.

A mesura que van desenvolupant-se els bancs i que va accentuant-se'n la concentració en un nombre reduït d'establiments, de modestos intermediaris que eren abans, esdevenen monopolistes omnipotents que disposen de quasi tot el capital monetari de tots els capitalistes i petits patrons, així com de la major part dels mitjans de producció i de les fonts de matèries primeres d'un o de diversos països. Aquesta transformació dels nombrosos i modestos intermediaris en un grapat de monopolistes constitueix un dels processos fonamentals de la transformació del capitalisme en imperialisme capitalista, i per això hem de

detenir-nos, en primer terme, en la concentració dels bancs.” (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol II)

La concentració dels bancs és la concentració del capital que està destinat a les inversions en la indústria, que amb la necessitat que tenen les empreses d'invertir constantment per poder seguir sent competitives en el mercat per no morir, vol dir que aquests moviments de capitals es van fent exponencialment més freqüents i en majors quantitats per unes poques mans. Heus aquí com el capital financer pren el control de la producció, lligant al capital industrial.

Una vegada que arrenca la centralització de la banca passa com a la resta del mercat, la competència va traient del camí a les empreses més febles. Lenin adonant-se de la considerable aglomeració de capital que hi havia a Alemanya el 1912 en possessió dels bancs ens diu el següent:

“Els petits bancs van sent eliminats pels grans, dels quals nou concentren gairebé la meitat de tots els dipòsits. Però aquí no es té encara molt en compte, per exemple, la transformació d'una sèrie de petits bancs en agències efectives dels grans, etc., de la qual cosa tractarem més endavant.” (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol II)

Què ens diu la situació bancària pel que fa a això? La centralització dels bancs no s'escapa d'aquesta situació, fins i tot la porta més enllà.

A Veneçuela tenim que sobre 45 bancs els 4 primers controlen el 45% dels dipòsits, mentre que els primers 9 arriben al 62%.

Aquests grups financers controlen gran part dels dipòsits i recolzats per l'Estat mouen immenses quantitats de diners (per mitjà de les compres i vendes de l'Estat i de les nòmines dels empleats públics pagades a través d'aquests bancs), el que els dona cabuda a un major nombre de crèdits i préstecs que poden concedir-los als capitalistes industrials i amb això anar exercint més control sobre ells. Com? així:

“Els capitalistes dispersos vénen a formar un capitalista col·lectiu. En portar un compte corrent per a diversos capitalistes, el banc, pel que sembla, realitza una operació purament tècnica, únicament auxiliar. Però quan aquesta operació creix en proporcions gegantines, resulta que un grapat de monopolistes subordina les operacions comercials i industrials de tota la societat capitalista, obtenint la possibilitat - per mitjà de les seves relacions bancàries, dels comptes corrents i altres operacions financeres -, primer, d'assabentar-se amb exactitud de l'estat dels negocis dels diferents capitalistes, i, després, de controlar-los, d'exercir influència mitjançant l'ampliació o la restricció del crèdit, facilitant-lo o dificultant-lo i, finalment, de determinar enterament el seu destí, de determinar la seva rendibilitat, de privar-los de capital o de permetre'ls créixer-lo ràpidament i en proporcions immenses, etc.” (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol II)

Banc	total dipòsits (milers BsF)	% de els 4 primers.	% sobre els 9 primers.
Banesco	22.709.601	29%	21%
Mercantil	20.139.655	26%	18,6%
Venezuela	18.695.665	24%	17,3%
Provincial	17.158.369	22%	16%
Occidental	8.276.032		7,6%
Bancaribe	6.027.534		5,5%
Exterior	5.396.750		5%
Nacional	4.963.343		4,6%
Fondo común	4.509.727		4%
Total	107.876.676	100%	100%

El control total del capitalisme financer en aquesta etapa del capitalisme modern, que és la del capital bancari posat a disposició dels bancs i utilitzat pels industrials, es basa en gran part en que aquest capital actua com a proveïdor de la indústria i quan aquesta entra en crisi es veu en la necessitat d'invertir per tirar endavant obtenint guanys colossals quan la indústria es recupera.

“Si durant els períodes d'auge industrial els beneficis del capital financer són incommensurables, durant els períodes de decadència s'arruïnen les petites empreses i les empreses inconsistentes, mentre que els grans bancs 'participen' en l'adquisició de les mateixes a baix preu o, en el seu 'sanejament' i 'reorganització' lucratiu.” (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol III)

El poder que significa controlar el capital financer, està a càrrec de PDVSA, que és la que controla tots els ingressos de les seves pròpies vendes, en gran part en divises obtingudes de l'exportació o de les inversions industrials o comercials realitzades fora de Veneçuela, permetent-li això actuar també com a banc (com el Primer banc de Veneçuela i potser d'Amèrica Llatina!!), decidint en quin sector invertirà, quant es destina a la nòmina pública, a quina indústria o grup capitalista industrial li aprovarà crèdit i li concedirà

pressupostos o concessions d'obres noves o de manteniment i a quin li negarà, arruïnant-lo.

En aquest sentit PDVSA paga i es dona el canvi, actuant com a fiscalitzador del capital financer que està en mans de l'Estat veneçolà, és aquesta empresa la que aprova gairebé tots els crèdits, compres i inversions que fa el govern i les subcontractes, desenvolupant al seu voltant el monopoli que li permet controlar cada sector de l'economia veneçolana.

"El monopoli una vegada que està constituït i maneja milers de milions, penetra d'una manera absolutament inevitable en tots els aspectes de la vida social, independentment del règim polític i d'altres 'particularitats'." (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol III)

Això demostra que la vida econòmica gira entorn dels monopolis sense tenir en compte la careta política amb què s'encobreixi, i al final només els sectors de la indústria que es troben sota de les costelles a l'Estat de la PDVSA, i accepten tots els seus termes, seran els que tindran la possibilitat de disposar del pressupost o del crèdit per invertir constantment i així eliminar la competència (i fixem-nos com el sector de la burgesia anti-chavista representada per Fedecámaras ha perdut poder en l'economia veneçolana, ja sigui perquè s'han passat al sector burgès amb majors guanys o han caigut en la ruïna per quedar fora dels negocis de la PDVSA i dels frau lligats a les importacions amb la clàssica falsificació dels certificats d'importació que, després, paga el Banc Central de Veneçuela. La burgesia privada organitzada en Fedecámaras és completament depenent tant dels pressupostos i inversions de PDVSA com dels pressupostos de l'Estat capitalista; per això només té el "dret a picar de peus", mentre l'Estat veneçolà estigui governat per la PDVSA a través del partit de l'exèrcit).

III. L'exportació de capital:

A causa de l'alça dels preus del petroli, Veneçuela s'ha convertit clarament en un país exportador de capitals. Les bases econòmiques del modern i agressiu capitalisme imperialista veneçolà no només són aquests 25.000 milions de dòlars invertits als Estats Units entre els anys 2000 i 2005 que a més estan sustentats per les modernes refineries de petroli, refineries de combustible, les instal·lacions per produir asfalt, en les 13.000 gasolineres de la gegantina multinacional veneçolana PDVSA a través de la seva filial CITGO, la facturació de la qual als EUA ronda al voltant dels 40.000 milions de dòlars anuals. A part la multinacional PDVSA posseeix als EUA tot tipus d'instal·lacions industrials relacionades amb la investigació, l'extracció, el transport i el refinament més sofisticat o avançat del petroli i dels seus derivats, a més de més de 13.000 gasolineres, gairebé el 100% del mercat gringo.

"El que caracteritza el vell capitalisme, en el qual dominava plenament la lliure competència, era l'exportació de mercaderies. El que caracteritza el capitalisme modern, en el qual impera el monopoli, és l'exportació de capitals." (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol IV)

"Al llindar del segle XX assistim a la formació de monopolis d'un altre gènere: primer, unions monopolistes de capitalistes en tots els països de capitalisme desenvolupat; segon, situació monopolista d'uns pocs països rics, en els quals l'acumulació de capital havia assolit proporcions gegantines. Es va produir un enorme "excedent de capital" en els països avançats." (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol IV)

"La necessitat de l'exportació de capitals obeeix al fet que en alguns països el capitalisme ha "madurat excessivament" i el capital (atès el desenvolupament insuficient de l'agricultura i la misèria de les masses) no disposa de camp per a la seva col·locació 'lucrativa'." (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol IV)

"Mentre el capitalisme és capitalisme, l'excés de capital no es consagra a l'elevació del nivell de vida de les masses en un país determinat, ja que això significaria la disminució dels guanys dels capitalistes, sinó al creixement d'aquests beneficis mitjançant l'exportació a l'estranger, als països endarrerits." (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol IV)

En aquest cas l'excés de capitals que té el capitalisme veneçolà l'exporta, però no podria dir-se que només a països endarrerits. El govern chavista, ferotgement antigringo (només de paraula, ja que en la realitat l'única disputa que tenen és la de barallar-se pels mercats internacionals, és una xenofòbia a les inversions entre imperis), va mantenir les seves reserves monetàries a Nova York i en dòlars fins al 2006, des de gener de 1999 que va començar a governar. Encara a desembre de 2006 mantenia gairebé el 80% d'aquestes reserves en dòlars quan la mitjana de l'OPEP i Rússia ja havia caigut al 65%. Això es deu al fet que ja tothom es troba incorporat a la circulació del capitalisme mundial, el que porta a un tots contra tots amb la finalitat de col·locar capitals a l'estranger i no permetre que els col·loquin a casa d'una manera independent.

Aquest gràfic mostra com la taxa d'inversió sobre el PIB ha caigut, des del 45% el 1978 al 18-20% en els moments de major agudització de les crisis. Es pot observar que en el 2004-2005 la taxa d'inversió, tot i que s'han multiplicat els preus del petroli, ja no puja al 40-45% del PIB sinó que es manté entre el 20-35%. Què reflecteix aquesta baixa taxa d'inversió en el capitalisme veneçolà? Reflecteix la massiva exportació de capitals que realitza el

capitalisme dirigit pel partit de l'exèrcit o chavisme. Cap a on es dirigeixen aquests excedents de capitals?

"L'acord entre Quito i Caracas obrirà el procés per establir aspectes tècnics, legals, ambientals i financers i definir el projecte de construcció de la refineria amb una capacitat de fins a 300.000 barrils de cru per dia (bpd). Veneçuela seria el soci capitalista del projecte, que demandaria una inversió de més de 5.000 milions de dòlars". (La Gaceta, 10-8-07).

Chávez "es va comprometre a enviar a Nicaragua 10.000 barrils de petroli al dia a preu subvencionat. Així mateix, Chávez va signar un acord pel qual Veneçuela construirà en aquest país centreamericà una refineria, per una suma de 1.900 milions d'euros, i capaç de processar 150.000 barrils de cru al dia". (El País, 13-3-07).

"En aquesta ocasió, la suma negociada per Chávez amb el seu col·lega argentí Néstor Kirchner ascendeix a una emissió de títols públics de 1.000 milions de dòlars (725 milions d'euros). Amb aquesta xifra, la compra de bons d'Argentina per part de Veneçuela ascendirà a un total de 5.200 milions de dòlars (3.700 milions d'euros) des de 2005 fins a la data (...). "En la mesura que la seva cotització ha baixat entre el 10 per cent i el 12 per cent en menys de dos mesos, la taxa de rendiment ha pujat a l'11 per cent, aproximadament. Això implica que el Govern argentí pagarà una taxa més cara pel préstec veneçolà: al voltant d'entre 2 o 2,5 punts percentuals més que a l'abril passat. A més, el Ministeri de Finances de Veneçuela col·loca els bons argentins entre els bancs locals i internacionals que operen en aquest país". (El Economista, 6-8-07).

A l'agost de 2007 signaven l'acord amb l'ajuntament de Londres per vendre-li el gasoil per a la flota d'autobusos:

"L'acord és bidireccional. La companyia veneçolana subministra cru per a la flota d'autobusos londinencs amb una reducció del 20% del preu del mercat. L'alcaldia de Londres, per la seva banda, obrirà oficina a Caracas amb personal especialitzat en gestió municipal". (El País, 22-8-07).

Qui va dir que el govern veneçolà estava regalant els diners a l'estranger es va equivocar, només fa servir trucs de màrqueting per ampliar els seus guanys. Els nous mercats també es conquereixen avui amb els baixos preus de les mercaderies, una rebaixa del 20% en el gasoil és llaminera i productiva per si mateixa no menys que la conquesta del mercat londinenc. La rebaixa del bitllet de l'autobús als jubilats per invalidesa o als marginats només és l'embocall populista amb què es presenta el negoci de tots dos xacals. És el mateix que l'ampliació de les vendes del gasoil per a calefacció als pobres als Estats Units, tan propagada per l'hiperactiu telepredicador Chávez. El resultat va ser que de vendre aquest gasoil en 6 Estats gringos va passar en 1 any a vendre en 20 estats, va multiplicar el mercat, les vendes i els guanys, fent una rebaixeta, d'un producte que no podia

vendre PDVSA perquè no aconseguia altres mercats. Això és el que fan tots els imperialistes quan prenen o conquereixen un nou mercat, venen fins i tot amb pèrdues durant un temps!

Però qui paga tots aquests xecs que el govern de Chávez deixa per tot el món en els suposats "acords de cooperació"? Ni més ni menys que el monopoli PDVSA, aquest mou la seva liquiditat tractant d'aconseguir els millors negocis, de vegades asfixiant els compradors amb mesures rapinyaires a la recerca dels millors beneficis.

Per a una potència econòmica mitjana com Veneçuela, totes aquestes inversions demostren i encarnen l'agressivitat personificada en els moderns telepredicadors del chavisme buscant mercats on invertir els diners del petroli per tot el món. Aquesta inversió pel món, es resumeix el 2008 en 107.000 milions de dòlars en mans del capitalista col·lectiu veneçolà, l'Estat burgès, i de 98.000 milions d'inversió fora de Veneçuela pels capitalistes privats individuals. Aquesta suma de 205.000 milions de dòlars en inversió exterior demostra que el capitalisme veneçolà és sense pal·liatius imperialista, tant en el sector privat com en el sector estatal. Aquests préstecs fins d'un 11% d'interès i aquestes inversions en refineries, gasolineres, línies marítimes de transport, d'extracció, d'investigació, etc., demostren que l'Estat veneçolà és rendista-usurer, és capitalista-emprenedor industrial i explotador de la classe obrera dins i fora de Veneçuela. Que aquest Estat és imperialista financer en moure especulativament la seva massa de reserves monetàries en divises en els mercats internacionals de capitals. Hem dit que el chavisme no només és el clàssic moviment patriòtic-burgès, sinó també un moviment antioproletari i anticomunista clàssic !!

IV. El repartiment del món entre les associacions monopolistes internacionals:

"Les associacions monopolistes de capitalistes (càrtels, sindicats, trusts) es reparteixen entre si, en primer lloc, el mercat interior, apoderant-se d'una manera més o menys completa de la producció del país. Però sota el capitalisme el mercat interior està inevitablement enllaçat amb l'exterior. Ja fa molt que el capitalisme ha creat un mercat mundial. I a mesura que ha anat augmentant l'exportació de capitals i han anat eixamplant en totes les formes les relacions amb l'estranger i amb les colònies i les "esferes d'influència" de les més grans associacions monopolistes, la marxa "natural" de les coses ha portat a l'acord universal entre les mateixes, a la constitució de càrtels internacionals.

És un nou grau de la concentració mundial del capital i de la producció, un grau incomparablement més alt que els anteriors." (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol V)

El monopoli PDVSA ja es va repartir el mercat intern del petroli a Veneçuela, nacionalitzant les reserves i fent negoci en el que a extracció es refereix amb les multinacionals estrangeres (creant empreses mixtes de les quals pot arribar a posseir més del 50%) que estan apostades a l'espera de poder tirar mà sobre la "font de la vida" del govern

venecolà. PDVSA controla gran part de l'extracció del cru, tota la refinació i el processament, la totalitat de la venda i el transport tant de petroli com dels seus derivats, el que fa que entri en el gran joc del comerç mundial (buscar clients, fer transaccions profitoses, formar pactes i coalicions amb altres empreses per controlar més negoci) on la tendència és formar aliances amb els que dominen el mercat o sucumbir davant les pressions d'aquests. En aquest cas l'associació que controla la comercialització del cru a nivell internacional és l'oligopoli format per la petrolieres occidentals (Exxon, Shell, BP, Total, Gazprom, ENI, Chevron, Petrobrás ...) i l'OPEP, sempre amenitzat o guiat per la diplomàcia i els exèrcits anglo-nord-americans. Però veiem com la PDVSA es queda impotent davant la possibilitat de controlar els seus guanys (encara que a través de l'OPEP, Veneçuela participa i lidera un càrtel internacional pel control de la matèria primera del petroli), ja que el preu del petroli està sotmès quotidianament a l'anarquia de l'economia capitalista mundial.

Després de treure del mercat petroler els 3,5 milions de barrils diaris de l'Iraq el 2003 i entre les constants amenaces d'invasió de l'Iran, els enfrontaments civils a Nigèria, els huracans del golf de Mèxic, els xocs en les repúbliques centreasiàtiques, la inestabilitat d'Aràbia Saudita, i sobretot, les manipulades informacions que dona el govern de les petrolieres nord-americanes sobre les reserves disponibles de petroli en els dipòsits del desert de Nevada, reserves que gairebé sempre estan caient, el que faria necessari la seva reposició, amb el corresponent augment de la demanda en 5, en 10, en 20 milions de barrils de petroli.

Aquests moviments oligopòlics, diplomàtics, militars i de manipulació de les informacions governatives són els que fan pujar els preus del petroli en el mercat mundial, no les declaracions del govern de Chávez o l'iranià. Davant les fortes i continuades pujades de preu del petroli, l'OPEP estava desconcertada, ja que va augmentar la producció de petroli diverses vegades en el 2007 i 2008 sense aconseguir aturar les pujades de preu:

"L'OPEP va atribuir ahir la forta pujada a una activitat especulativa en els mercats. L'OPEP va voler desmarcar-se amb rotunditat dels moviments especulatiu amb aquesta denúncia malgrat que la pujada redunda clarament en benefici dels països productors.

El secretari general de l'organització, el llibi Abdul-là Salem El-Baldri, va assegurar que l'OPEP "no afaforeix els preus petrolers a aquest nivell, estima fermament que els fonaments [l'oferta i la demanda] no estan suportant els actuals preus i que el mercat està molt ben proveït". L'organització va decidir el passat 11 de setembre, a Viena, augmentar la seva producció conjunta en mig milió de barrils diaris a partir de l'1 de novembre." (El País, 17-10-2007)

"Els càrtels internacionals mostren fins a quin grau han crescut ara els monopolis capitalistes i quins són els objectius de la lluita que es desenvolupa entre els grups capitalistes. Aquesta última circumstància és la més important, només ella ens aclareix el sentit històric econòmic

dels esdeveniments, ja que la forma de lluita pot canviar i canvia constantment en dependència de diverses causes, relativament particulars i temporals, mentre que l'essència de la lluita, el seu contingut de classe no pot canviar mentre subsisteixin les classes. (...) Els capitalistes no es reparteixen el món portats d'una particular perversitat, sinó perquè el grau de concentració a què s'ha arribat els obliga a seguir aquest camí per obtenir beneficis; i se'ls "reparteixen" segons el capital "segons la força"; un altre procediment de repartiment és impossible en el sistema de la producció mercantil i del capitalisme. La força varia a la seva vegada en consonància amb el desenvolupament econòmic i polític; per comprendre el que està esdevenint cal saber quins són els problemes que se solucionen amb els canvis de les forces, però saber si aquests canvis són "purament" econòmics o extra-econòmics (per exemple militars), és un assumpte secundari que no pot fer variar en res la concepció fonamental sobre l'època actual del capitalisme. Suplantar el contingut de la lluita i de les transaccions entre els grups capitalistes per la forma d'aquesta lluita i d'aquestes transaccions (avui pacífiques, demà no pacífiques, demà passat una altra vegada no pacífiques) significa descendir fins al paper de sofista.

L'època del capitalisme contemporani ens mostra que entre els grups capitalistes s'estan establint determinades relacions sobre la base del repartiment econòmic del món, i que, al mateix temps, en connexió amb això, s'està establint entre els grups polítics, entre els estats, determinades relacions sobre la base del repartiment territorial del món, de la lluita per les colònies, de la "lluita pel territori econòmic". (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol V)

Segons el capital de PDVSA està o té la força per disputar-se els mercats mundials amb els esquals transatlàntics manejats per la política anglo-americana, així aquesta es procura aturar el control sobre les preses més petites que suren al carib. Veneçuela tracta de crear-se la seva pròpia àrea d'influència imperialista creant una dependència cada vegada més creixent del seu petroli, convertint-los en colònies o semi-colònies seves, mitjançant la creació de Petrocaribe, aquest no és més que una altra filial de Petrolis de Veneçuela, SA, amb els "favors" s'intenta colonitzar aquests petits Estats del Carib i Amèrica Central.

"L'esquema es basa en l'evolució dels preus del petroli. Si es mantenen per sobre dels 40 dòlars, Veneçuela finançarà el 30% de la factura. Si passa de 50 dòlars el barril, el país productor dona a crèdit al 40% de la factura i si passa de 100 dòlars, Veneçuela financaria la meitat. Els terminis i taxes de finançament específiques seran acordats de manera bilateral". (El País, 13-3-07).

El deute adquirit per aquests 16 països "(Antigua i Barbuda, Bahamas, Belize, Cuba, Dominica, Grenada, Guyana, Haití, Jamaica, Nicaragua, República Dominicana, Saint Kitts i Nevis, Santa Lucia, Saint Vincent i les Grenadines i Surinam), a més de Barbados i Trinitat i Tobago, com a convidats, igual que Hondures, que va formalitzar la seva

petició d'ingrés, ja superen els 1.116 milions de dòlars". (El País, 22-12-07).

"Cuba, que rep 92.000 barrils diaris de petroli de Veneçuela, paga part de la seva factura amb serveis mèdics i col·laboració en l'esfera de l'educació i l'esport. Caracas subministra en l'actualitat 53.000 barrils diaris de petroli i derivats al conjunt dels membres de Petrocaribe.

A la tarda, va ser inaugurada la refinaria de Cienfuegos, construïda amb tecnologia de l'ex-Unió Soviètica. Després de 16 anys sense funcionar va ser rehabilitada amb l'ajuda de Caracas, més de 130 milions de dòlars en inversió que permetrà, en una primera fase, el processament de 65.000 barrils diaris de petroli. Està previst un finançament de 14.000 milions de dòlars per elevar la capacitat de refinació fins a 150.000 barrils diaris de cru, el que, segons Chávez, permetrà convertir a Cuba en un centre per processar, emmagatzemar i distribuir el cru veneçolà al Carib". (El País, 22-12-07).

Totes aquestes inversions persegueixen influència política de l'imperialisme veneçolà i la dependència econòmica i política de les illes caribenyes i dels països de l'Amèrica Central.

"El capital financer és una força tan considerable, pot dir-se tan decisiva, en totes les relacions econòmiques com internacionals que és capaç de subordinar, i en efecte subordina, fins i tot als estats que gaudeixen de la independència política més completa, com ho veurem tot seguit. Però es comprèn, la subordinació més beneficiosa i més "còmoda" per al capital financer és aquella que porta aparellada amb si la pèrdua de la independència política dels països i dels pobles sotmesos. Els països semicolonials són típics, en aquest sentit, com "cas intermedi". Es comprèn, doncs, que la lluita al voltant d'aquests països semidependents s'hagi hagut d'exacerbar sobretot en l'època del capital financer, quan la resta del món es trobava ja repartit" (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol VI)

"La particularitat fonamental del capitalisme modern consisteix en la dominació de les associacions monopolistes dels grans patrons. Aquests monopolis adquireixen la màxima solidesa quan reuneixen a les mans totes les fonts de matèries primeres, i ja hem vist amb quin ardor els grups internacionals de capitalistes s'esforcen per arrabassar a l'adversari tota possibilitat de competència, per adquirir, per exemple, les terres que contenen mineral de ferro, els jaciments de petroli, etc." (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol VI)

"Els interessos de l'exportació de capitals empenyen de la mateixa manera a la conquesta de colònies, ja que en el mercat colonial és més fàcil (i de vegades només en ell és possible) utilitzant mitjans monopolistes suprimir el competidor garantir-se comandes, consolidar les "relacions" necessàries, etc.

La superestructura extraeconòmica que s'aixeca sobre la base del capital financer - la política, la ideologia d'aquest - reforça la tendència a les conquestes colonials. "El capital no vol la llibertat, sinó la dominació", diu amb raó

Hilferding." (L'Imperialisme, Fase Superior del capitalisme, Capítol VI)

Com ja vam veure amb la immensa importància que representa el capital financer en l'etapa monopolista del capitalisme no se'ns escapa el fet que l'imperialisme veneçolà juntament amb d'altres imperis de Sud-Amèrica es doten del seu propi banc, el presenten com un projecte per trencar amb el FMI i BM, o sigui amb els xantatges dels EUA cada vegada que demanen préstecs.

Set països funden el Banc del Sud amb seu a Caracas:

"El pròxim 3 de novembre naixerà el Banc del Sud, el primer projecte chavista d'envergadura regional que veu la llum. Serà un banc de desenvolupament i arrencarà amb un capital de 7.000 milions de dòlars (5.000 milions d'euros)." (El País, 10-10-07).

"El Banc del Sud tindrà un capital global de 20.000 milions de dòlars, segons van acordar els ministres d'Economia dels països de la UNASUR. (...) Argentina, Brasil i Veneçuela faran les majors aportacions, amb 6.000 milions de dòlars a parts iguals (...)" (Reporte Económico, 30 -06 - 2008)

"El ministre veneçolà de Finances, Rodrigo Cabezas, va dir davant un grup de periodistes que el Banc del Sud és "la primera baula d'una nova arquitectura financera" amb la qual s'intenta posar fi a la dependència dels països sud-americans del mercat tradicional de préstec i burlar les condicions que solia imposar l'FMI.

"El següent pas, segons va explicar Cabezas, seria la creació d'un fons monetari sud-americà o un fons de reserva" que administri els 160.000 milions de dòlars (uns 112.000 milions d'euros) de reserves globals de la regió per posar-les al servei del desenvolupament.

"El ministre va dir que els vuit països que al principi formessin part del Banc del Sud (Veneçuela, Brasil, Argentina, Equador, Bolívia, Uruguai, Paraguai i Colòmbia, que va anunciar la seva participació la setmana passada) estan treballant intensament perquè l'acta fundacional del nou organisme es pugui signar el 3 de novembre a la seva seu de Caracas". (El País, 24-10-07).

Quan el repartiment econòmic del món es troba ja efectuat, no queda una altra més que fer nous repartiments basats en la correlació de força entre les potències monopolistes, perllongant el comerç per altres mitjans (la guerra imperialista!). I a aquests nivells del desenvolupament de les forces productives, on cada vegada són menys els països que no exporten capitals cap a l'estranger, són tan inevitables com necessàries per al capitalisme per crear nous cicles econòmics i noves divisions dels territoris econòmics. Aquí, en aquest moment de la història del capitalisme mundial, la burgesia veneçolana, boliviana, equatoriana, paraguaiana, xilena, etc., s'han convertit en burgesies EMPRENEDORES hiperactives en el camp industrial i, tendencialment, en el comercial i financer.

El proletariat també ha d'aprendre a ser una classe internacional aferrant-se a l'estudi i la praxi del marxisme integral !!

**LLEGEIX, DÓNA SUPORT I DIFÓN
LA PREMSA COMUNISTA
"EL COMUNISTA"**

*****

PER CORRESPONDÈNCIA (sense més dades):

Apartado 52076

28080 MADRID – ESPAÑA

www.pcielcomunista.org - pcielcomunista@gmail.com

*****

**Per contacte, 1^r i 3^r diumenge del mes, de 12h a 14h
a la sortida del metro Tirso de Molina (Madrid)**

ITÀLIA: ELS TERRATRÈMOLS D'AMATRICE I DE NORCIA

El territori italià, per la seva conformació geològica, és molt fràgil des de molts punts de vista. A més dels terratrèmols hi ha inundacions, erosions, esllavissades degudes sobretot als terrenys fràgils de la cadena muntanyenca dels Apenins. Cada any hi ha desenes o centenars de morts amb destruccions de cases, carreteres, etc. només per inundacions. De 1964 a avui hi ha hagut 1300 morts per inundacions i 720 morts per esllavissades de terra.

Se sap de fa segles que Itàlia és una zona d'alta activitat sísmica, i no han passat mai vint anys sense un terratrèmol amb víctimes. A partir de l'any 1000 hi ha hagut uns 145 terratrèmols amb una magnitud superior al grau 5,5, intensitat que més enllà d'ensorraments i destrucció causa també morts.

Recollim aquí la sèrie de terratrèmols que hi ha hagut a Itàlia en els últims 50 anys.

- **Belice (1968)**: El 14 de gener de 1968, a les 13 hores, una sacsejada de novè grau de l'escala Mercalli. Les víctimes mortals van ser 360, amb prop de 57.000 persones que es van quedar sense sostre sobre una població total de 96.000 habitants.

- **Friuli (1976)**: El 6 de maig de 1976, a les 21 hores, una sacsejada del 6,4 de l'escala Richter va colpejar vastes zones del Friuli, entre les províncies d'Udine i Pordenone. En total els morts van ser 939, i els que es van quedar sense casa prop de 80.000.

- **Irpinia (1980)**: El 23 de novembre un terratrèmol colpeja Irpinia, a la província d'Avellino, causant 2.914 morts, nou mil ferits i més de 400.000 desplaçats. El terratrèmol és tristament famós pels retards que van caracteritzar les operacions de socors, bé sigui la causa la condició abrupte del terreny de les zones afectades, bé pels errors en la logística en la comunicació.

- **Sicília (1990)**: El terratrèmol de Carlentini va afectar la part sud-oriental de Sicília. El terratrèmol, d'intensitat mitjana, va causar la mort de **13** persones.

- **Umbria i Marche (1997)**: El 26 de setembre de 1997 dues rèpliques de terratrèmol van sacsejar una zona de la Itàlia central, entre l'Úmbria i Marche... Van morir **11** persones, van ser més de 100 els ferits i prop de 40.000 els que es van quedar sense casa. La intensitat del sisme va ser de sisè grau en l'escala Richter (nou graus en l'escala Mercalli).

- **Molise (2002)**: El 31 d'octubre de 2002 es va verificar una sacsejada del 5,4 de l'escala Richter a Molise; un total de **30** víctimes, dels quals 27 eren nens, morts a causa de l'ensorrament de l'escola elemental de San Giuliano di Puglia, 27 nens i la seva professora. Aquests fets varen desencadenar fortes polèmiques en l'opinió pública perquè l'edifici havia estat reformat feia poc per obres de manteniment.

- **Abruzzo (2009)**: Un terratrèmol de magnitud 5,9 va colpejar Aquila. En total van morir **308** persones. La ciutat d'Aquila va quedar completament destruïda.

- **Emilia Romagna (2012)**: Un primer tremolor del terratrèmol de magnitud 5,9 el 20 de maig de 2012. El 29 de maig a les 9 hores es va verificar un nou terratrèmol a la província de Mòdena de magnitud 5,8. Seguidament es van verificar altres rèpliques amb magnitud màxima de 5,3. En total van morir 27 persones i va enfonsar l'economia de la zona afectada.

Arribem als terratrèmols més recents d'aquest any:

- **Centre d'Itàlia (2016)**: El 24 d'agost de 2016 la primera sacsejada a les 03:36:32 hores i una magnitud de 6,0 amb l'epicentre situat al llarg de la Vall del Tronto, entre els municipis de Accumoli i d'Amatrice, a la província de Rieti i d'Arquata del Tronto, a la província d'Ascoli Piceno. Van morir 298 persones.

- **Centre d'Itàlia (2016)**: 26 d'octubre. Més esfondraments. La terra tremola amb una magnitud del 6,5, a una profunditat de 10 quilòmetres. L'epicentre està a Norcia. Cap víctima, encara que molts ferits. Danys, molt greus i estesos als edificis i al patrimoni històric i artístic que preocupa més que els morts en tant que són una atracció turística amb considerables negocis. Milers de desplaçats: 25.000 a Marche i 5.000 a Umbria, segons Protecció Civil.

En tots aquests terratrèmols hi ha hagut un total de 4.900 morts.

En aquest article no volem fer polèmica fàcil buscant els culpables ja sigui des del punt de vista de qui no s'ha preocupat de que les cases i les construccions situades a les zones sísmiques fossin de tipus antisísmic, de qui no ha aconseguit organitzar efectivament les tasques de socors, de qui ha buscat fer el xacal o de qui ha organitzat col·lectes de fons i després els diners recollits se'ls ha quedat per a si mateix, etc...

Aquesta catàstrofe, com totes aquelles que han succeït en el passat, han tret brutalment a la llum una absoluta absència de prevenció, previsió social i de solidaritat organitzada. Una societat solidària, amb els coneixements tècnics i científics actuals i amb la tecnologia d'intervenció immediata que es pot posar a disposició, ja sigui en quantitat com en qualitat, pot fer front a qualsevol tipus i mida de calamitat. Però la societat "burguesa democràtica", basada en les relacions capitalistes no està en condicions de prevenir i fer front a les calamitats naturals.

Donat que la nostra doctrina és invariant i es basa en el determinisme econòmic i en la concepció materialista de la història, conseqüentment les causes dels successos en la societat burgesa són invariants i es per això que recollim algunes cites del nostre text anomenat "Drames grocs i

sinistres de la moderna decadència social" en el què hi ha articles sobre el tema a partir de l'any 1951.

"L'escorça terrestre es modifica per processos geològics que l'home aprèn a conèixer millor i cada vegada menys atribuir així a voluntats misterioses d'enujada potència, que dins de certs límits aprèn a corregir i controlar". Però en l'era capitalista en cada esdeveniment: terratrèmol, sisme submarí, inundació, esclavissades de terra, etc. "S'ensorren les modernes cases de maons: en canvi, quins mitjans hi ha avui a disposició per construir cases, carreteres, vies de ferrocarril en suspensió! Aquests serien suficients per garantir la integritat física de la població. ¡Utopia! Els comptes econòmics no donen de si mentre sí que donen de sí les de fer dues-centes mil milions d'obres de reparació i reconstrucció."

"El nostre capitalisme, com s'ha dit centenars de vegades, poc important quantitativament, però en l'avantguarda no d'avui, en un sentit «qualitatiu», de la burgesa civilització, la qual va oferir els més grans precursors a través de la resplendor del Renaixement, ha desenvolupat de forma magistral l'economia de la catàstrofe... Nosaltres no pensem deixar caure ni una llàgrima si els monsons assolien senceres ciutats a la costa de l'Oceà Índic, i si els tsunamis a raz-de-marée, el mar desencadenat pels terratrèmols subaquàtics, però som mestres en el fer arribar almoines per tot el món..." ("Homicidi dels morts". Battaglia Comunista n°24, desembre 1951).

"Si és veritat que el potencial industrial i econòmic del món capitalista està augmentant i no disminuint, també és veritat que la seva virulència és més gran, pitjors són les condicions de vida de la massa humana enfront dels cataclismes naturals i històrics. A diferència del desbordament periòdic dels rius, el desbordament de l'acumulació frenètica del capitalisme no té com a perspectiva el «decreixement» d'una corba descendent de les lectures de l'hidrometre, sinó la catàstrofe de la ruptura." ("Desbordament i inundació de la civilització burgesa" – "Piena e rotta della civiltà borghese". Battaglia Comunista n °23, 1951)

"De les aigües del Po descontrolades no s'arribava a temps a treure els pròfugs, però sí que es posaven les botes d'aigua diputats, diputades i ministres, després d'haver predisposat màquines de presa i micròfons per a la mendicitat mundial amb un gran estil. Aquí tenim la fórmula genial: intervé l'Estat! I l'estem aplicant des de fa uns noranta anys. L'esquerranisme italià de professió en el lloc de la gràcia de Déu i de la mà de la Providència ha posat la contribució estatal, i està convençut de que el balanç nacional té límits més amplis que la misericòrdia del Senyor. Un bon italià gasta amb joia deu mil lires espremudes de les seves butxaques per arribar després de mesos i mesos a "menjar mil lires del govern". I tot just una d'aquestes contingències periòdiques, que avui es diuen amb termes de moda emergències, però que afloren a cada nova estació, s'implanten les inevitables mesures i providències del poder central, una banda de no menys especialitzats "esquerrans", amb les mànigues arremangades, es llencen a la "rufianeria" de les pràctiques i en l'orgia de les

subcontractacions. Amb autoritat, el ministre de Finances de torn, avui Vanoni, suspèn tota funció de l'Estat i declara que no donarà un duro de finançament per a totes les altres "lleis especials", perquè tots els mitjans es canalitzen a les mesures per a la catàstrofe d'actualitat." ("Homicidi dels morts" - "Omicidio dei morti", Battaglia Comunista n°24 desembre 1951)

Avui

Escoltem les declaracions d'aquests dies del cap de Govern i del President de la República.

Renzi: *"Després de l'emergència, s'ha de pensar en la "reconstrucció" de les zones afectades pel terratrèmol. Amb l'estat de l'art. Amb el control de l'opinió pública de tots els ciutadans. No es malgasta ni un cèntim i hem de demostrar qui som: persones que - a diferència d'alguns successos del passat - saben fer obres públiques sense malbarataments i sense lladres."*

"Hem de defensar absolutament i assegurar la reconstrucció del territori". És el que demana el President de la República Mattarella subratllant que els ciutadans colpejats pel sisme han de veure "garantit el dret de poder viure amb tranquil·litat a casa seva". "L'Estat ha d'estar prop d'ells perquè se superin aquestes dificultats".

Els alcaldes de les zones colpejades demanen insistentment: s'ha de reconstruir com era abans del terratrèmol per mantenir l'aspecte i la identitat dels llocs. La realitat és que reconstruir tal com era abans és un contrasentit patent però d'aquesta manera s'amplia el negoci de la reconstrucció. És només retòrica que serveix per amagar el negoci. Aquest tipus de reconstrucció és molt lenta i costosa sobretot per a les construccions de pedra. És només un gran negoci per als constructors que es pagarà com sempre per "Pantalone" [l'Estat] a través dels impostos i no garanteix la seguretat d'un eventual futur terratrèmol. Es confia en el fet que no succeeixi un altre terratrèmol abans d'una desena d'anys.

El problema ara és com procurar els capitals per mantenir les promeses del cap de Govern i del president de la República als afectats. El mecanisme està ben lubricat i en posar-lo en moviment un cop més és suficient. És l'Estat el que esprema als vius en nom dels morts.

Introduir més impostos:

En aquest sector Itàlia és la mestra i consisteix a augmentar els impostos sobre els carburants.

"Són 5 els increments d'impostos sobre els carburants introduïts en aquests últims 48 anys per recuperar els recursos destinats a la reconstrucció de les zones afectades pel terratrèmol. Des del 1970 (primer any en el qual estan disponibles les dades sobre els consums de carburants) a 2015 els italians han abocat a les caixes de l'Estat 145.000 milions d'euros nominals (261.000 d'euros actualitzats). Si tenim en compte que el Consell Nacional dels Enginyers estima en 70.400 milions d'euros nominals (121.600 milions en euros actualitzats) el cost complet que s'ha fet necessari per a reconstruir totes les 7 àrees fortament danyades pels terratrèmols (Vall del Belize, Friuli, Iripinia, Marche / Úmbria,

Molise / Pulla, Abruzzo i Emilia Romagna), podem dir que en gairebé 50 anys en ambdós casos (ja sigui en termes nominals, ja sigui en valors actualitzats) hem pagat més del doble respecte a les despeses que hi ha hagut. Només els més recents, o els terratrèmols d'Aquila i de l'Emilia Romagna, presenten costos netament superiors al que fins ara s'ha ingressat amb l'aplicació de les respectives càrregues tributàries.

Qui ho diu és l'Oficina d'Estudis de la CGIA que ha calculat, sobre la base dels consums anuals de carburant, quants diners ha recaptat l'Estat amb la introducció dels impostos que tenien la finalitat de finançar la reconstrucció de 5 de les 7 àrees devastades pel terratrèmol" (La Stampa, 3 de setembre de 2016).

Terratrèmol Emilia Romagna 20 maig 2012 amb tremolor amb magnitud màxima de 5,9 - 6,1 en l'escala de Richter.

En paraules senzilles, si prenem com a referència un terratrèmol de magnitud 6, el d'escala 7 és 10 vegades més intens, el de magnitud 8 és 100 vegades més intens i el d'escala 9 és mil vegades més intens.

El 29 de maig després de 9 dies del primer tremolor del terratrèmol, ha seguit un altre terratrèmol i han mort sepultats sota el sostre de les fàbriques 5 obrers. Cal recordar per què ha passat això: en un primer moment les fàbriques han estat tancades per l'autoritat per a realitzar les verificacions d'estabilitat abans de fer entrar als obrers a la fàbrica amb seguretat. En molts casos els titulars de les respectives fàbriques després de tot just una setmana des del primer terratrèmol han sol·licitat als obrers que tornessin a entrar a la fàbrica perquè hi havia comandes per atendre. Els obrers titubejaven i tenien por però s'havien tranquil·litzat en veure que els tècnics encarregats de les verificacions havien donat la certificació. El 29 de maig una nova sacsejada de grau 5,9 ha fet esfondrar els sostres de les fàbriques causant els morts. Els successius controls han verificat que les bigues dels sostres estaven només recolzades sobre els travessers i no encaixades. El moviment ondulatori del terratrèmol ha fet que els travessers rellisquessin del suport causant l'ensorrament del sostre. Un cop més, el monstre capitalista amb la seva fam de guany s'ha alimentat de les seves víctimes sacrificades, els obrers.

"Un pla de prevenció de 4.000 milions a l'any durant 20 anys, 2.000 milions per a l'hidrogeològic i 2 per a l'antisísmic: això es necessita". Mauro Grassi, coordinador de la "task force" per a les intervencions anti desequilibri hidrològic de la Presidència del Consell no té competències específiques sobre els terratrèmols però és un dels homes a primera línia de Palazzo Chigi sobre la prevenció territorial." (Il sole 24 ore, 25 agost 2016).

Ciment:

"El culpable no és per tant el nou material, o les regles de la seva mecànica matemàtica pel qual es porten cada vegada les prescrites mesures executives. El culpable és l'aprofitament especulatiu, el profit econòmic en termes mercantils, que vol reduir les despeses d'exercici per exaltar el guany, reduir la de la instal·lació per alleugerir l'anticipació i l'interès passiu.

El calculador del ciment armat no és doncs el deus ex machina del modern món de les construccions. Ell és un pobre rufià que s'ha de vendre en les més diverses direccions, i la dictadura està a les seves mans. Una mica en la de l'arquitecte i decorador que ha d'atreure el comprador burgès i arribista en les seves sensibilitats sempre més distorsionades i deformades, mostrar-los efectes de baixa escenografia fins a les màximes poesies del local on deposa els seus excrements, i per obtenir tant amb economia del disputat espai dels barris de moda restringeix les habitacions i redueix l'altura dels pisos, i comprimeix els elements constructius de formigó armat - precisament les que permetien de fer com un joc de nens petits locals immensos per als quals en els antics boscos no es podien trobar travessers i els murs consentir voltes de corda gran i de saeta reduïda - a increïbles angoixes i passatges obligats. Des del moment en què es fabrica per vendre directament es vol fer el mateix edifici amb poc ferro i poc ciment, i les seccions es ressequen fins a l'os." (Política i construcció - el criminal ciment armat)

Quan l'empresari treballa **a mida**, perquè el públic paga, llavors abans de res imposa a la "ciència" demostrar que es necessita fer més pesats i engrossir els pilars o travessers o altres, perquè la massa de l'encàrrec augmenti, i també perquè en les formes massives el cost de la unitat de mesura sigui menor, i major el marge de guany. En fi, imposa per economia de les formes i dels magisteris la uniformitat, l'**estandardització** dels tipus, i si vint elements constructius tenen vint condicions mecàniques diverses, se les fa calcular totes. Així el trivial cub neix i triomfa.

Dialècticament serà només un terratrèmol social, la revolució comunista, qui posi fi al degoteig de morts causats no tant per les forces immenses de la naturalesa sinó per la fam de guany del capital que se sent convidat a un casament en les situacions d'emergència, i en els desastres ambientals causats també ells per la necessitat del guany, quan és l'Estat el que paga i el que assigna les subcontractacions, no a qui proposa els millors projectes sinó a qui atorga generoses prebendes.

EXPLOTACIÓ, NEGOCI I CORRUPCIÓ: L'ETERN CONCUBINAT

En els últims temps assistim a l'habitual xerrameca inacabable sobre la corrupció política, amb la que se'n obsequia habitualment a la massa dels treballadors per tirar-nos fum als ulls i encegar-nos sobre les autèntiques causes de les nostres cada vegada més atroces condicions de vida. Les baralles entre les diferents bandes i faccions de la burgesia espanyola que, amb modals de taverna impropis de nois que s'han educat en els millors col·legis, consisteixen en tirar-se els plats pel cap amb els gairebé innumbrables casos de corrupció que un dia sí i un altre també surten a la llum. Això sí: els mateixos que estan implicats fins al coll en tan gran putrefacció o aspiren a substituir-los proclamen de viva veu que acabaran d'una vegada per totes amb la corrupció, per mitjà de la signatura a so de bombo i "platillo" de solemníssims pactes anticorrupció, que purificaran el capitalisme ibèric i el portaran per la bona senda de l'honradesa i la virtut, complint-se així els somnis del petit burgès "papanatas" que sempre va sospirar per un govern decent i barat que l'assistís materialment en les adversitats dels seus negocis petits, mesquins i amenaçats de ruïna i que assisteix desesperat a l'enorme festí dels fabulosos guanys del capitalisme. Anhels patètics que la mecànica del capitalisme sempre ha desmentit, desmenteix i desmentirà. La conclusió d'aquesta allau de bretolades i "golferías" per a qualsevol que tingui dos dits de front és que la corrupció lluny de ser una anomalia protagonitzada per uns pocs individus degenerats, és una cosa tan estesa que s'entén com una característica consubstancial i inherent, és el lubricant que greixa les peces d'un sistema que va néixer i es desenvolupa sobre el robatori de classe, l'explotació de la massa de milions de treballadors, i on hi ha explotació i parasitisme per força ha d'existir la corrupció, entenent com a tal el repartiment del guany arrencat a la classe obrera.

Només cal un exercici d'autèntica memòria històrica per entendre que l'allau de tripijocs que tant sorprenen no són ni de bon tros una novetat, sinó pràctiques antiquíssimes que la burgesia espanyola, que posseeix memòria d'elefant, ha mamat i transmès de pares a fills. El capitalisme espanyol, malgrat el que puguin proclamar els estalinistes i els seus sequaços, eterns aspirants a acabar la revolució burgesa que elimini els fantasmagòrics residus feudals que només existeixen en la seva interessada imaginació, posseeix una gloriosa executòria de segles, és un virtuós en la pràctica de tota mena de trapelleres: especulacions immobiliàries –és a dir: "pelotazos"-, estafes en tot tipus d'inversions

privades i públiques, saqueig del pressupost estatal, plomar als estalviadors i rendistes de la petita burgesia, etc. N'hi haurà prou uns pocs exemples per entendre-ho.

Podem començar pels temps del gloriós Imperi en el qual no es posava el sol .... entre moltes altres coses de la "golfería". Al 1601 el totpoderós ministre Duc de Lerma, valgut de l'abúlic pelele Felip III, va decidir sobtadament canviar la capitalitat de l'estat des de Madrid a la ciutat de Valladolid. En els anys previs el duc i la seva camarilla s'havien dedicat a comprar a preus irrisoris terrenys i immobles a la ciutat castellana que automàticament van multiplicar el seu preu proporcionant fabulosos guanys als seus propietaris. Per contra els preus a Madrid, lògicament van caure en picat des d'uns nivells que havien arribat a ser astronòmics. I aquí ve la segona part de la jugada; amb els preus per terra el duc i els seus sequaços van comprar tot el que els va semblar, de tal manera que quan van tornar a traslladar la cort a Madrid van repetir el fabulós negoci regat a més amb un substancial suborn dels comerciants madrilenys. És a dir, el senyor duc, lluny de ser un clàssic noble feudal *cazurro*, es va revelar com un magistral especulador amb un *pelotazo* urbanístic modèlic que faria empal·lidir d'enveja als protagonistes de les actuals trames Gurtel, Púnica, etc. La nostra burgesia actual no té necessitat d'inventar res, només rebuscar en els records de la seva "memòria històrica". Per als que puguin pensar que els protagonistes d'aquesta història van ser castigats com l'honra i la virtut exigeix, cal dir-los que quan el Duc de Lerma va veure amenaçada la seva posició per altres lladres a l'aguait, es va "aforar" convertint-se en cardenal de la Santa mare Església, molt misericordiosa amb cert tipus de pecats i pecadors, ja que al cap i a la fi ella no és l'última a practicar-los, el que va donar lloc a la dita "per no morir penjat el major lladre d'Espanya es va vestir de colorit", acudit que com tots no és sinó l'alleujament de la més pura impotència.

Fent un salt en el temps podem citar els tripijocs del segle XIX, per cert, ja en ple règim liberal-quasidemocràtic. Per exemple, el que va passar amb la desamortització eclesiàstica i civil, per la qual la burgesia es va apropiari de terres i immobles propietat fins llavors de l'Església i els municipis. Per adquirir aquesta massa de riquesa, la burgesia des del poder va imposar la possibilitat de pagar amb deute estatal depreciat pel seu valor nominal, que era molt superior al del mercat on a causa de la ruïna i fallida de l'estat ningú la volia. Per descomptat en els temps previs a la

desamortització els burgesos més espavilats, coneixedors de la trampa, es van dedicar a comprar deute per preus irrisoris. És a dir, la nostra burgesia ja va posar en pràctica el noble art dels "papers pintats" amb la qual al segle passat va comprar gairebé regalades tot tipus d'empreses privatitzades a Argentina, per exemple.

La llista és gairebé infinita. La construcció dels ferrocarrils a partir de 1854 es va fer amb un generosíssim sistema de bonificacions, subvencions i exempcions fiscals a la importació de material ferroviari, el que suposava que les empreses no havien d'invertir pràcticament res, bon antecedent entre molts dels actuals capitalistes sense capital que es dediquen a la virtuosa gestió de serveis estatals privatitzats amb el consegüent saqueig del pressupost. Quan els ferrocarrils van demostrar ser un mal negoci la generosa mamella estatal va seguir alletant a les empreses ferroviàries. Per descomptat, per a això va haver d'untar-se a tota bestiola vivent: la reina mare Maria Cristina i el seu senyor marit sempre presents en tots els negocis suculets, la reina -en aquest cas amb la propina d'un *maromo* al llit real- i la seva camarilla, als *espadones* dels pronunciaments, etc. En els negocis cubans, tacats amb la sang i suor dels esclaus, van florir tot tipus d'espavilats pocavergonyes. Per exemple, el Marquès de Comillas, il·lustre inquilí dels carrers madrilenys, molt piadós fundador dels grocs sindicats catòlics, va aconseguir per a la seva naviliera, "la Transatlàntica", amb seu a Barcelona, el monopoli del trasllat de soldats i subministraments per a l'exèrcit espanyol de Cuba, en unes condicions atroces per als reclutes amuntegats com bestiar en vaixells infectes i alimentats amb conserves caducades i queviures podrits amb els consegüents estralls del botulisme. El senyor marquès, per tant, va matar amb la seva rapacitat a més soldats que els insurgents cubans. Tampoc era

molt greu l'assumpte des de l'òptica del codi ètic del bon burgès: al cap i a la fi els soldats no eren sinó la carn de canó del proletariat espanyol que no podia pagar la redempció en metàl·lic per lliurar-se del servei militar. Ves per on, la burgesia espanyola tan espavilada ella, va trobar un suculent negoci a l'empara d'aquest tèrbol assumpte: es van crear fons d'inversió perquè la petita burgesia invertís en ells i aconseguir amb el pas dels anys una quantitat que evités que els seus fills anessin al servei militar. No cal dir que molts d'ells van acabar fent fallida, evaporant les aportacions que durant anys havien fet les famílies. Per no avorrir el lector podríem parlar de les fallides de les caixes d'estalvis i bancs que van acabar amb els estalvis dels pobres il·lusos que creuen a ulls clucs en la multiplicació dels pans i els peixos en el regne evangèlic del Capital, dels petits burgesos posseïdors de deute estatal estafats un cop i un altre per un estat en perpètua fallida, entre altres coses pel frau fiscal dels grans propietaris capitalistes que no pagaven -com ara- res. Per resumir no hi ha estafa, robatori o atracament, que el capitalisme espanyol no hagi practicat durant segles.

Als que creuen en el cretinisme parlamentari i en la beateria de la democràcia com a remei màgic de tal femer, cal dir-los que la democràcia i l'estat burgès només poden ser els fidels servidors d'un capitalisme que ja no té cap tret progressiu, només conserven amb els mitjans més negres i terroristes el mode de producció mercantil capitalista. L'ensordidor enrenou que reclama decència i virtut - en aquest gegantí bordell- no és sinó la cortina de fum que amaga el ferotge repartiment del guany que s'arrenca a la classe treballadora. El capitalisme és això i no pot ser una altra cosa. Fa més d'un segle Marx ja va disseccionar l'essència del capital en el paràgraf que reproduïm a continuació.

El capital (diu el Quaterly rewiever) fuig dels tumults i de les baralles i és tímid per naturalesa. Això és veritat, però no tota la veritat. El capital té horror a l'absència de guany o al guany massa petit, com la naturalesa té horror al buit. A mesura que augmenta el guany el capital s'encoratja. Asseguri-se-li un 10% i acudirà on sigui; un 20 per cent i se sentirà ja animat; amb un 50% positivament temerari; al 100% és capaç de saltar per sobre de totes les lleis humanes; el 300%, i no hi ha crim al que no s'arrisqui, encara que porti al patibul. Si el tumult i les baralles suposen guany, hi tindrà el capital ficant zitzània. Proves: el contraban i el tràfic d'esclaus "(P. J. Dunning, Trade Unions)

Citat a "El Capital". Capítol 24 "L'acumulació originària". volum I

UN GENUÍ CAS DE PROSTITUCIÓ POLÍTICA DE LA PETITA BURGESIA PATRIÒTICA: BILDU FELICITA DONALD TRUMP

Hi ha documents que per descomptat no tenen desperdici, són absolutament memorables, o això que en diuen últimament "patrimoni de la humanitat". Sobretot són summament enriquidors per conèixer a fons l'enviliment i el desvergonyiment a què poden arribar certs espècimens de la nostra espècie, concretament els que s'arraïmen als estrats i organitzacions de la petita burgesia, meretrius de totes les pàtries. Ens referim a la carta de felicitació que ha enviat EH Bildu al president electe dels Estats Units, la patètica bèstia Donald Trump.

Per als despistats als que pugui semblar inaudita i insòlita per a una organització que es presenta i és presentada com d'extrema esquerra (el que és una aberració en tota regla) aquesta perla cultivada, cal dir-los que no és ni de bon tros, la primera vegada que la canalla abertzale es despatxa d'aquestes insòlites - només en aparença, en el seu cas- maneres. Ja el 1899 el fundador del PNB, Sabino Arana, va enviar un telegrama de felicitació al president Mac Kinley, genuí representant de l'imperialisme gringo del "*big stick*", per la victòria en la Guerra Hispano-Nord-americana, animant de pas a les potències imperialistes europees a que imitessin el seu exemple i "alliberessin" el País Basc. Si es té en compte que Cuba i Filipines van ser un gegantí escorxador per al proletariat espanyol, en el qual s'inclou el basc, s'arriba a la conclusió que al senyor Sabino li importava un rave la sort de la classe obrera, cosa que no ha d'estranyar gens ni mica en els sequaços del patriotisme, per molt que als seus hereus de Batasuna, Bildu i companyia se'ls ompli la boca parlant del poble treballador basc, per a ells una simple bèstia de càrrega. Durant la guerra civil espanyola el PNB i Esquerra Republicana de Catalunya, van demanar a França i Anglaterra que establissin un protectorat sobre Catalunya i el País Basc. Devien pensar que era el mínim que podien demanar a les burgesies després d'haver participat en l'aixafament de l'avantguarda obrera del proletariat de la pell de brau. Fins i tot ja a la Segona gran matança imperialista una part del PNB va coquetejar breument amb Hitler el 1940, intentant

apostar a l'aparent cavall guanyador, encara que d'una banda ni el Führer els va prestar la més mínima atenció, ni el desenvolupament posterior de la contesa va fer "prudent" seguir per aquest camí, sinó que els va portar a llençar-se als braços de l'imperialisme anglosaxó, que, per descomptat, després els va deixar tirats perquè no tenien res a oferir. I és que, si la política burgesa és una forma, més o menys sofisticada de prostitució, on tot es compra i es ven, les prostitutes més arrossegades del bordell militen a les files de la petita burgesia patriota, disposades a vendre's a qui sigui i com sigui, sense la més mínima vergonya i pudor.

La carta dels senyors de Bildu és breu, però no per això deixa de ser una exhaustiva radiografia, un breu catecisme per al que sàpiga llegir, del que és un bon patriota. Per començar expressa la "**més sincera enhorabona per les democràtiques i vibrants eleccions celebrades el passat dimarts**". Això de democràtic resulta paradoxal tenint en compte que segons els últims recomptes la candidata derrotada, Clinton, ha obtingut més de 2 milions de vots més que Trump, cosa que posa de cap per avall i ridiculitza el metafísic concepte d'"un home, un vot" pedra angular de la mística democràtica. La de vibrant pot semblar la clàssica parauleta de farciment per guarnir babaument una frase, però més enllà d'això planteja un tret clau de tot cretinisme parlamentari, l'espectacle, el circ patètic i el repertori de postures, pallassades i trucs d'enganyabadoocs de tota condició, en els quals Trump cal reconèixer que és consumat mestre, encara que tampoc li va a la saga la candidata derrotada, bon exemplar de serp amb llengua viperina.

En els paràgrafs següents als ferotges abertzales se'ls escapen autèntiques peces d'antologia: "**Així mateix volem traslladar-li la nostra absoluta disposició tal i com ho hem fet durant els últims anys a seguir cooperant i treballant amb el nou govern d'Estats Units**". Tot un perfecte exemple de l'adulació rastrera de la qual és capaç el manefla petit burgès cap al totpoderós amo, al qual s'ofereixen per al

que calgui, potser per seguir rebentant amb bombes la població de l'Afganistan, Iemen, Iraq, Síria i altres punts del planeta on l'imperialisme nord-americà fixa el seu punt de mira. El coqueteig voreja el ridícul quan parla de la **"diàspora basca que uneix als nostres respectius països"**. La quantiosa emigració basca es va dirigir en nombre molt minso cap als Estats Units, on van arribar alguns pastors als estats més remots de l'Est. Encara que potser tinguin en ment a un gran triomfador com el senador republicà Pete Cenarrusa, devot admirador de Reagan i propietari de casinos i escurabutxaques. Tot un burgès triomfador i un model social.

Precisament el text aconsegueix el seu clímax quan s'arriba al que veritablement excita la ment de tot patriota com cal: els negocis, l'eslògan de "tot per la pàtria" traduït al més prosaic de "tot per l'acumulació", la fusió de la pàtria i el patrimoni. **"També cal recordar les importants relacions comercials entre els dos països"**. Per sobre de tot, els negocis i Bildu està desitjant accedir a una part dels suculents guanys per a les empreses basques. Se'ns n'ocorren alguns: l'adjudicació a les empreses basques de la construcció d'una secció del mur amb Mèxic?

Sofisticats sistemes d'armament per seguir socarrant a tota bestiola vivent?

Aquesta carta, breu però d'una contundència aclaparadora, mostra la crua veritat que s'oculta en el patriotisme, tant en les seves organitzacions com entre els seus individus. Cap principi, ni un gram d'honestedat, només el més cru interès, la pàtria com una ruda coartada per als negocis i l'apel·lació suplicant dels petits matons cap als majors criminals del globus terraquí perquè els arreglin els seus assumptes i els permetin acaparar una part, encara que sigui petita del gegantí botí arrencat a la massa dels treballadors. La classe obrera, inclosa la basca, ha de considerar aquesta carta rastrea i miserable com una autèntica declaració de guerra cap a la nostra classe. No podem deixar-nos arrossegar per uns plantejaments patriotes que només són un colossal engany per portar-nos a l'explotació més brutal i l'escorxador de la Guerra. Pel País Basc, Espanya o qualsevol país: o Revolució proletària o nacionalisme burgès. Reproduïm a continuació un text de la nostra corrent per desemmascarar tanta prostitució.

"A partir d'una certa data límit, que es pot fixar com a molt tard el 1870, tota subordinació de la batalla proletària a la satisfacció d'objectius nacionals, ètnics o irredemptistes previs, tota constitució de blocs entre treballadors i burgesos del mateix idioma amb vistes a un alliberament nacional, tota formació de partits "socialistes nacionals, com n'hi va haver a Polònia i a Bohèmia es converteixen en derrotisme pur". (...)

La ideologia petit burgesa segons la qual caldria esperar a l'alliberament de cada nacionalitat "oprimida" i la solució de tots els problemes de les ètnies que existien al marge dels grans Estats, abans de llançar a Europa reivindicacions de classe, és profundament contrarevolucionària. Tots aquests "oprimits" en l'idioma, a la universitat i, en les carreres burgeses i, sobretot, en les carreres electorals, aquelles en què el tripijoc és el rei, haguessin prohibit eternament la presa de consciència dels obrers de la explotació patronal i de l'opressió social"(El proletariat i Trieste. 1950)

ELS IMPERIALISTES DE TOTS ELS PAÏSOS ACCELEREN LA PREPARACIÓ DE LA TERCERA MATANÇA IMPERIALISTA MUNDIAL PER UN NOU REPARTIMENT DELS MERCATS

Anglaterra i els USA trenquen la baralla amb la qual havien vingut jugant des de 1945, quan només ells repartien les cartes i feien tantes trampes com els donava la gana amb el revòlver al seu costat damunt la taula.

Un sector de la burgesia anglesa ha promogut la ruptura de la Unió Europea; ruptura que ja desitjaven i demanaven a crits bona part dels ministres dels govern de Margaret Thatcher. Ja llavors fins i tot van arribar a promoure el pas a la clandestinitat, per organitzar la resistència contra l'Alemanya reunificada.

Ara intenten que altres països els segueixin en cascada fins a deixar a Alemanya sola com ja van fer el 1992 amb la crisi del franc francès (la lira, la lliura i la pesseta van sortir llavors del sistema monetari europeu), que va patir tota mena de pressions encara que no van poder treure-la del sistema monetari europeu.

Ara han tirat d'un sector de la burgesia yanqui, que ha guanyat les eleccions i formarà el futur govern dels EUA.

La crisi que ve germinant als EUA des de fa anys es va manifestar violentament el 2007-2008, amb la rebotada de les hipoteques immobiliàries i la consegüent fallida de bancs i empreses gringues a més de la punxada de les inversions del fracking (petroli-gas) en més de un bilió de dòlars.

El trampós d'en Trump va llançar un discurs demagògic i mentider cap aquells que van ser l'aristocràcia obrera en regions i estat industrials avui completament trencats, amb gran part de la seva població arruïnada, depauperada i indigent. A aquestes àrees econòmiques Trump va oferir ajuts directes ja! pel que fa als econòmics i la Seguretat Social i en les pensions per part de l'estat capitalista.

Va fer propostes senzilles i entenedores:

- a) Alcem un gran mur a tota la frontera de Mèxic. Així no passen més immigrants sense papers.

D'aquesta manera no s'abaratirà més els salaris nord-americans. Es va oblidar que ja hi ha dues barreres de filats electrificats que bloquegen l'entrada als Estats Units.

- b) Expulsem als "sense papers", entre 11-20.000.000. Aquesta expulsió massiva obligarà els empresaris *gringos* a pujar fortament els salaris als Estats Units.
- c) Posem uns impostos de l'35-50% als productes importats des de Mèxic, la Xina, Àsia, Europa..., al petroli de l'Amèrica Llatina, Orient Mitjà, Àfrica, etc., la qual cosa permetrà també pujar els salaris i el nombre de treballadors ocupats als Estats Units; així s'aconseguirà revitalitzar la indústria i tota l'economia nord-americana.

Amb aquest discurs ha guanyat Trump les eleccions. L'ha votat l'aristocràcia obrera d'ahir i d'avui. I la pregunta que salta a la vista és: ¿Es pot permetre l'imperialisme yanqui posar en pràctica aquestes mesures? I quines repercussions polítiques, econòmiques i militars poden desencadenar a la resta dels països colpejats per aquestes polítiques nacionalistes?

EUA colpejarà a massa aliats individuals o grups a la Unió Europea, Mercosur, Orient Mitjà, al grup de Xangai, africans, asiàtics, etc. Si s'imposessin aquestes mesures, els EUA podrien empènyer els països afectats a formar un bloc quasi mundial contra aquesta política, retornant el cop a les empreses yanquis, creant un problema a aquestes empreses molt més gran que el que Trump i els seus pretenen resoldre amb el seu nacionalisme.

Un exemple: l'empresa a la qual Trump li havia promès una subvenció o suport de 1.000 milions de dòlars perquè no traslladessin les instal·lacions a Mèxic, de

moment acomiada a més de 600 treballadors, quedant-se només amb mil a aquesta fàbrica. A més, el grup tanca altres fàbriques amb més de 700 treballadors a la zona, tot i rebre els 100 milions de subvencions.

Aquest Trump ha anomenat "paràsits als executius de Wall Street", però no és Trump un paràsit encara més gran? Cal esperar i anar escrutant amb lupa els passos que vagi donant a cadascuna de les mesures externes i internes.

Dels negocis de les empreses espanyoles a EUA, s'afirma que superen els 38.400 milions de dòlars. Les empreses amb els negocis més importants són ACS, BBVA, Ferrovial, Gamesa, IAG, Iberdrola, Santander, Mapfre, Repsol, FCC, OHL...

EUA amb el criminal guerrer anomenat Obama al capdavant va organitzar l'intent de "cop d'estat" a Turquia. Què s'estava jugant amb el cop i sense el cop a la zona?

Turquia va fer caure un caça bombarder a Rússia en territori sirià. Rússia va tancar la frontera als negocis turcs, tant en el turisme (gairebé dos milions de russos estiejaven a Turquia) com tot tipus d'exportacions turques a Rússia equivalents a milers de milions d'euros. L'economia turca s'enfonsava i ningú d'Occident l'ajudaria. Per això, Turquia es va rendir a Rússia. Va entonar el "*mea culpa*" en l'abatiment del caça rus, va demanar perdó i va assumir el cost de l'abatiment. Rússia va tornar a obrir les seves fronteres

als negocis turcs i a més van acordar posar fi a la guerra síria. Els USA se'n devien assabentar i van intentar impedir-ho amb el "cop d'estat" fracassat. Sembla que la ciutat i el contorn d'Alep passen a control de l'estat siri i dels seus aliats en el front de guerra: Iran, Hizbullah, Irak i Rússia. Aquests han posat tota la carn humana al camp de batalla, guanyant la partida a Alep.

Si aquesta victòria es consolida, el govern sirià podrà conquerir la resta del territori pròximament, el que suposaria el manteniment de les bases russes de Latakia, havent estat el seu desmantellament l'objectiu estratègic militar perseguit pels EUA i Turquia. Objectiu fracassat.

Aquesta guerra i la seva victòria representa una gran victòria per a l'imperialisme rus, una demostració material i pràctica que aquest imperialisme rus està fresc com una rosa. Una demostració que estarà en primera línia de sortida de la Tercera Guerra Mundial. Que aprenguin els proletaris russos, de l'Orient Mitjà i del món les lliçons d'Alep, de Síria, l'Iraq, Líbia, Iemen, Àfrica Central i totes les guerres passades, que a les burgesies i els seus exèrcits només se'ls deté i se'ls derrota amb la revolució social anti-capitalista, amb la seva violència i el seu terror centuplicats. Davant tots aquests esdeveniments només hem de cridar als pacifistes: Visca la revolució proletària mundial, visca la DICTADURA del proletariat dirigida pel seu partit comunista de classe i internacional!!

LLEGEIX, DÓNA SUPORT I DIFÓN

LA PREMSA COMUNISTA

“EL COMUNISTA”

*****

PER A CORRESPONDENCIA (sense més dades):

Apartado 52076 - 28080 MADRID – ESPAÑA

www.pcielcomunista.org - pcielcomunista@gmail.com

HA MORT EL PATRIOTA CUBÀ "FIDEL CASTRO"

La seva acció política va girar entorn de la seva consigna central de: "PÀTRIA O MORT". Es va mantenir ferm durant 60 anys com un gran patriota cubà i llatinoamericà.

La caiguda del mur de Berlín 1989-91 i la integració econòmica i política de l'àrea del Mercat capitalista de l'Est al Mercat mundial va liquidar les ajudes econòmiques i militars d'uns 20.000 milions de dòlars que rebia el patriotisme cubà, com a aparador exemplificant davant les costes d'EE .UU i d'Amèrica llatina, i com sosteniment de les intervencions de l'exèrcit cubà a Angola i altres ex-colònies de l'Àfrica.

El concepte "PÀTRIA O MORT" no el recull la Teoria marxista com a propi, sinó com una concepció i reivindicació burgesa típica. El Manifest del Partit Comunista ja ho va deixar ben clar: "Els obrers no tenen pàtria i per tant, no se'ls pot prendre una cosa que no

posseeixen". I més endavant prossegueix Marx: "no hi ha treball assalariat on no hi ha capital". A "Salari, preu i guany", vam dir: "En comptes del lema conservador d'un salari just per una jornada de treball justa", ha d'inscriure en la seva bandera aquesta consigna revolucionària: "Abolició del sistema del treball assalariat" o "Abolició de l'esclavisme assalariat".

Aquesta concepció i finalitat històrica està en els escrits de Marx i dels marxistes integrals, per definir-se socialistes i comunistes, però no està en ni en els escrits ni en la pràctica quotidiana del castrisme, per això Cuba va seguir sotmesa a l'economia de Mercat i a les seves conseqüències tradicionals, com les CRISIS de sobreproducció i de sobre-capacitat productiva.

CRISI DE SUPERCAPACITAT PRODUCTIVA I SUPERPRODUCCIÓ A CUBA

A Cuba hi havia 146 centrals sucreres, les quals van caure a 45-46, a la tercera part. Durant un llarg període van anar expandint el conreu de la canya de sucre a costa de liquidar altres produccions agràries i ramaderes per la força. Així es va anar ampliant el monocultiu del sucre i la dependència cubana d'aquest monocultiu, alhora que s'afeblia i destruïa una agricultura i ramaderia més integral o completa en reduir la seva extensió i els seus espais o fonts d'existència.

Quan a partir de 1990 feien fallida els compradors del sucre cubà, Rússia i satèl·lits, van arrossegar al precipici el sucre, l'agricultura i l'economia cubana, que en bona part es sustentava sobre els 8-9 milions de tones de sucre produïdes cada any, a més de perdre els milions de tones de petroli rus que es revenien a altres països. Allà es van anar manifestant els efectes d'una crisi típicament capitalista tipus 1929, CRISI basada en la supercapacitat productiva (van passar a sobrar 2/3 de les 146 centrals sucreres) de les fàbriques de sucre i de les terres dedicades al cultiu de la canya de sucre, i en la superproducció d'aquestes 8-9 milions de tones de sucre que ja no trobaven compradors SOLVENTS en el mercat internacional.

En no trobar compradors SOLVENTS per a la SUPERPRODUCCIÓ de sucre, es van multiplicar els STOCK no venuts i es va manifestar violentament l'enfonsament dels preus del sucre, que va conduir a una caiguda de la producció des dels 8,5 als 1,5-1,9 milions de tones anuals.

També el tabac va patir una CRISI semblant, a la producció li van arribar a faltar els elements utilitzats per a l'assecat i la selecció del mateix, arribant fins a la venda a la tabaquera espanyola d'elaboració i de marques de bons tabacs cubans.

La tabaquera espanyola es va dirigir a diverses famílies cubanes, residents als EUA per negociar la compra de marques o patents d'aquests tabacs, cosa que en bona part van aconseguir amb el pagament d'uns 10 milions de dòlars USA amb l'acord i suport per part del govern castrista cubà.

Al paralitzar gairebé completament l'exportació de les fonts principals d'ingressos d'aquells anys (sucre i cafè) de l'economia cubana, la producció i el comerç exterior i interior es van precipitar en el clàssic caos que acompanya a l'esclat de les grans guerres mundials, basades en la superproducció i en l'abarroament de productes invendibles en els mercats.

La crisi cubana de supercapacitat productiva encara perdura perquè encara estan latents, paralitzades i en espera d'utilització productiva bona part de les terres dedicades a la producció de canya de sucre. Aquestes terres estan avui abandonades o estèrils i utilitzades per a cultius o ramaderia no industrialitzables i no exportables al mercat internacional. Aquestes mercaderies substituïdes de la canya (fruit d'aquests cultius no industrialitzables) no poden obtenir una alta rendibilitat en divises mitjançant la seva exportació al mercat mundial. Per això, no són veritables substituïts de l'anterior exportació de sucre o tabacs atès que aquests, com succeïa abans un cop havien passat pel procés industrial de les centrals sucreres, recollia el valor que li aporta al producte acabat, la plusvàlua arrencada a la classe obrera en tot el procés industrial que transforma la matèria agrícola en mercaderia elaborada per al consum: la canya de sucre, la fulla de tabac en cigars cubans.

Aquest CRACK productiu-comercial de l'economia cubana també es reflecteix violentament en l'existència oficial de dues monedes: el clàssic *peso* cubà i el *peso* o dòlar per als turistes i per tot cubà que pugui comprar-lo pagant 25 pesos cubans per cada *peso*-dòlar anomenat **CUC**, que Circula normalment requerint-se com moneda de canvi fins en els comerços estatals.

L'existència conjunta o paral·lela d'aquestes dues monedes dins el mateix Estat mercantil denota la fallida de la clàssica economia cubana pel que fa al poder econòmic, al poder de compra dels salaris que devia haver caigut entre el 60% i el 90% des 1989 fins el 2012, ja que el salari mitjà es manté entre els 250 i 400 pesos cubans, pesos antics, és a dir, el

procés deflacionista dels anys 1990-2000 es va anar transformant després en procés inflacionari amb la pujada continuada dels preus dels productes de primera necessitat, gairebé sense augments salarials, el que ha anat descarregant la crisi econòmica sobre les esquenes dels treballadors assalariats, a l'anar reduint més i més el seu poder adquisitiu.

Aquest procés de sanejament de l'economia nacional s'ha pogut anar duent a terme sense lluites obreres sobre la base del domini ideològic nacionalista, d'acord amb la consigna "Pàtria o Mort", tan inculcada entre la població treballadora, a presentar-la i vendre-la condimentada sota la solidaritat entre els pobles, consignes aquestes que aniquilen completament l'INSTINT i la consciència classista proletària, tots sostenim solidàriament la bandera nacional, ¡la bandera patriòtica! bandera que no és ROJA sinó blava i blanca amb un trosset vermell.

Quina és la situació quotidiana a l'estat capitalista cubà?

El comerç: no hi ha carnisseria, ni peixateria, no es troba la llet en pols ni en les anomenades botigues del CUC o Shopping i rarament al carrer. Els diabètics tenen dret a una lliura de carn al mes.

Serveis: de llum paguen 120 pesos cubans, amb els ventiladors a l'estiu puja a 180 pesos i amb 2 hores d'aire condicionat en una habitació passa a 300 pesos mensuals, gairebé un salari.

L'escola no dona menjar a partir dels 8 anys, han de pagar 4 pesos de transport per l'anada i tornada a l'escola.

Només hi ha aigua unes hores 1, 2 o 3 dies a la setmana, tenen petits dipòsits en les teulades, terrasses o recipients a casa. Les preses es van quedar petites, deficientes, les canonades urbanes perden molta aigua.

El sabó anomenat de pobres es ven a 5 pesos i el sabó dels shoppings a 55-60 cèntims de CUC, uns 13-14 pesos.

Les epidèmies (còlera, dengue...): el bacteri del còlera es pot transmetre fàcilment: la transmet l'home, els peixos, l'aigua, els aliments contaminats... A la població la propaganda castrista la té molt ben informada: oficialment des 1886 a Cuba no es manifesten casos de còlera. La realitat és que des de Santiago cap a occident obliguen a les persones a baixar i passar trepitjant sobre una manta perquè no es transmeti o s'encomani el còlera a altres pobles o ciutats. Causes del còlera?: males elaboracions d'aliments, les aigües no higièniques ...

Salaris de 1988 i de 2012: el salari mitjà és de 250-400 pesos cubans. Hi ha algunes empreses, dedicades a l'exportació o multinacionals que afegixen un plus de 10-30 CUC, el que pot fins a duplicar el salari i a més els permet comprar alguna cosa a les botigues shopping.

Fa dos anys van eliminar els menjadors a les empreses, els van donar un petit plus en compensació, el qual ja es va menjar la inflació sobre els productes de primera necessitat o aliments.

Problemes de l'habitatge: la part colonial de les ciutats més grans i la zona adjacent està molt ben cuidada o mantinguda, després com més t'allunyes més brutes estan les cases o edificis, per fora semblen edificis en ruïna i abandonats, tot i que estan habitats.

Són cases, pisos de 30-50 m², construïts abans i després de 1959, es venen privadament per uns 7.000 dòlars, llogats es paguen uns 40 dòlars amb mobles i 25 dòlars sense mobles que són uns 1000 pesos cubans o uns 600 pesos. Allà, viuen en general 3 generacions en l'habitatge de la família treballadora; l'escassetat d'habitatge és manifesta, ja que amb prou feines hi ha construcció d'habitatge nou.

Hi ha bastants xalets luxosos i palaus antics molt ben rehabilitats, clubs privats.

El transport: els treballadors es mouen freqüentment amb carros tirats per un cavall: aquests carros, que són negocis privats, porten fins a 8 persones amb un sol cavall.

Els cotxes motoritzats, de 5 a 6 places, es mouen dins de les ciutats grans i entre ciutats i pobles. En general, són Ford-G, dels anys 40-50 del segle XX, Ladas-Moscovichl (russos) i més moderns Renault, Toyota.

Les *guaguas* (autobusos) són molt escasses i són de propietat local.

Un Estat capitalista vampir:

- Els ciutadans cubans paguen 40 € al mes per estar de visita a països Europeus, i 180 dòlars per estar en els USA. També paguen 150 dòlars per cada sortida de Cuba.
- Els hi van canviar els vells frigorífics que tenien per frigorífics xinesos a 6.500 pesos i vénen pagant 50/70 pesos mensuals durant 6-8 anys. Aquests frigorífics, en 3 anys ja estan deteriorats o inservibles. El mateix ha passat amb el canvi de les cuines de gas per aparells elèctrics: olles i fregidores de corrent elèctric no es poden fer servir pels elevats costos de la llum. L'estat dona dues bombones de gas a l'any. Si les compren, costen 10 dòlars-CUC, el que és igual a 250 pesos cubans, un salari mensual o una pensió.

Cistella bàsica: fins a 1985, els cubans rebien cada 7 dies, ¼ de lliura de carn de vedella. Fins a 1990, cada 9 dies, 1/9 de pollastre. Des de 1991 es va anar demorant cada 15-20 dies, després a 30 dies i finalment només van rebre picades de soja. El peix es repartia una vegada al mes fins a 1990. Els treballadors podien comprar 1 litre de llet diari per als nens fins a 7 anys ahir i avui, després s'han de buscar la

vida.

Per als nens de 0 a 6 anys, reben 1 lliura per mes. Actualment, les embarassades reben carn i pollastre un cop al mes. Els diabètics i altres malalts 1 litre de llet cada 3 dies, 1 lliura de carn i pollastre 1 vegada al mes.

Altres qüestions diverses:

- Sucre: no hi ha fertilitzants ni plaguicides, no hi ha petroli-fuel, i es treballa en 3 torns de treball a les centrals sucreres.
- El 1983 es creen les botigues *Amistad*, on es venia amb moneda cubana i a preus molt elevats.
- Els salaris eren de 110-198 pesos a la fi dels anys 1980.
- La tele és igual que Telemadrid: "aquí no hi ha cap problema econòmic, polític, social, agrari, alimentari".
- Hi ha un continu desproveïment d'aigua, llet, pa, carn, peix, ous ...
- La instal·lació del telèfon costa uns 500 CUC i diuen que triguen a instal·lar-lo.
- Als barris antics i pobres el corrent elèctric està a 110 volts, perquè no hi ha capacitat instal·lada a nivell general.
- Des de l'1-1-2013 s'introdueixen 8 nous impostos. En cas de venda de l'habitatge i de cotxes el 4% d'impost, igual en cas d'altres ingressos, com premis-invents.
- Nova llei agrària: on es concediran 5 cavalleries de terres en USDEFRUIT per 20 anys.
- Impostos sobre utilitats-beneficis i del 10% d'IVA, sobre empreses, cooperatives i persones jurídiques.
- IBI sobre l'habitatge: el 85% dels cubans són propietaris de l'habitatge, 52 pesos per la propietat del vehicle amb el 20% de bonificació si paga fins a febrer i als jubilats i minusvàlids com a hereus o donants, també se'ls bonifica amb el 20%, exempció d'impost a empresaris que contractin fins a 5 treballadors durant 4 anys.
- Taxes per peatge -autopistes-: l'estat cubà considera introduir-los també, en nous trams de carreteres.
- Taxa per ús dels aeroports per passatgers.
- Un dels elements més nou és la contribució local, per empreses, cooperatives, amb actualització sistemàtica anual.
- El sector agropecuari, règim especial, sobre beneficis personals o d'empreses exempts els primers 10.500 pesos, les despeses deduïbles seran del 70% dels ingressos, amb una exempció d'entre el 10 i el 45%.
- Una facturació d'usufructuaris de terres estatals amb exempcions de tots els impostos durant 4 anys i els impostos sobre utilitats personals de 12.500 pesos.
- Impostos sobre ociositat de les terres als seus propietaris.

Això és el que venen els castristes i els seus sequaços repartits per tot el món com "socialisme cubà". Però, què ens diu la ciència marxista què és el Socialisme?:

ALLIBERAMENT DE LES FORCES PRODUCTIVES DEL MODE DE PRODUCCIÓ CAPITALISTA

"La força d'expansió dels mitjans de producció trenca les cadenes que li havia posat la forma de producció capitalista. L'alliberament de les seves cadenes és indispensable perquè el desenvolupament de les forces productives sigui ininterromput i cada vegada més ràpid, i per permetre un augment pràcticament il·limitat de la producció mateixa. I no és això tot. L'apropiació social dels mitjans de producció posa fi no només als obstacles artificials que actualment paralitzen la producció, sinó també al malbaratament i destrucció que acompanyen avui inevitablement la producció i arriba al paroxisme durant la crisi. L'apropiació social dels mitjans de producció allibera i posa a disposició de la col·lectivitat una massa de mitjans de producció i de productes i suprimeix el luxe i la prodigalitat estúpida de les classes actualment dominants i dels seus representants polítics. La possibilitat d'assegurar per mitjà de la producció social a tots els membres de la societat una vida no només perfectament suficient i més rica de dia en dia, des del punt de vista material, sinó garantint també el desenvolupament i l'activitat absolutament lliure de les seves aptituds físiques i intel·lectuals; aquesta possibilitat existeix avui per primera vegada, però existeix."

DESAPAREIX LA PRODUCCIÓ DE MERCADERIES

"Al possessionar-se socialment dels mitjans de producció, cessa la producció de mercaderies i amb ella el domini del producte sobre el productor. L'anarquia en el si de la producció social és reemplaçada per una organització conscient i sistemàtica. La lluita individual per l'existència acaba. Només llavors l'home surt, en cert sentit, definitivament del regne animal i abandona les condicions animals de vida per condicions veritablement humanes. El conjunt de condicions de vida que envolten l'home i que fins ara el dominaven, passen al cap i a la fi sota el domini i regulació dels homes, que per primera vegada arriben a ser els amos conscients i veritables de la natura, en virtut que són els amos de la seva pròpia organització social. Les lleis de la seva pròpia acció social que, fins aquí li eren exteriors, estranyes i el dominaven com a lleis naturals són des de llavors aplicades i dominades per l'home amb plena competència. L'associació mateixa dels homes, que fins ara els era estranya, concedida per la natura i la història, esdevé acte lliure i propi. Les forces objectives i estranyes que fins llavors dominaven la història passen al domini dels homes. A partir d'aquest moment els homes faran la seva història plenament conscients; a partir d'aquest moment les causes socials posades per ells en acció produiran, sobretot i en mesura cada vegada més gran, els efectes desitjats. La humanitat saltarà del regne de la necessitat al regne de la

llibertat.

Complir aquest acte alliberador del món constitueix la missió històrica del proletariat modern. Estudar les seves condicions històriques, i amb elles la seva naturalesa,

infondre a la classe avui oprimida i cridada a aquesta acció la consciència de les condicions i naturalesa de la seva pròpia acció, és l'obra del socialisme científic, expressió teòrica del moviment proletari. ". (AntiDürring , F. Engels)

Conclusió: no hi ha la més mínima relació entre el Socialisme científic i la patètica i catastròfica realitat cubana, que no és sinó un exemple de capitalisme esparracat justificat amb el pitjor patriotisme per a consum de la classe obrera.

DISPONEMOS DE VIEJOS TEXTOS DEL PARTIDO TRADUCIDOS AL CASTELLANO:

- **En defensa de la continuïtat del programa comunista (tesis de 1920 a 1966)**
- **O preparació revolucionària o preparació electoral (1920 tesis abstencionistes, etc.)**
- **El izquierdismo enfermedad infantil del comunismo, condena de futuros renegados (1960)**
- **Propiedad y capital (1947-48 en Prometeo)**
- **Comunismo y fascismo (1920-1924)**
- **El pensamiento de Mao**
- **Diálogo con Stalin (crítica al xix congreso del pcus-1952)**
- **Diálogo con los muertos (crítica al xx congreso del pcus-1956)**
- **Volumen de la historia de la izquierda comunista (hasta 1919, publicado en 1963)**
- **Clase, partido y estado en la teoría marxista (1952-53)**
- **Rusia y revolución en la teoría marxista-publicado en 1954-55 (recorre la formación de Rusia hasta 1913)**
- **Elementos de economía marxista**
- **Partido y Clase**
- **Los fundamentos del comunismo revolucionario**
- **El proletariado y la guerra imperialista**
- **Teoría marxista de la moneda**
- **El programa revolucionario de la sociedad comunista elimina toda forma de propiedad (Reunión de Turin 1-2 de junio-1958)**
- **La sucesión de las formas de producción en la teoría marxista**
- **Lecciones de las contrarrevoluciones**
- **Las grandes cuestiones históricas de la revolución en Rusia – Estructura económica y social de Rusia 1913-1957**
- **Fuerza violencia y dictadura en la lucha de clase**
- **Serie de textos sobre el activismo**
- **Factores de raza y nación en la teoría marxista**

El penúltim paripé per "la dignitat de les persones" del sindicalisme subvencionat espanyol

Les empreses de serveis sindicals tornen a convocar als treballadors amb la seva habitual i buida xerrameca, entre elles una especialment estimada, l'apel·lació a la dignitat humana. I nosaltres ens preguntem: quina dignitat pot tenir la classe obrera en el capitalisme, un sistema que imposa al proletariat unes condicions monstruoses com jornades esgotadores, salaris i pensions de misèria, repressió i terrorisme patronal de tots els estils? Evidentment cap, l'única dignitat que reconeix el món del capital és la del guany i l'acumulació. En el mode de producció capitalista no pot haver-hi llibertat, ni treball i salari digne per a la massa dels treballadors, només explotació i embrutiment que únicament podem esmorteir amb l'organització i la lluita intransigent i a cara de gos per les nostres reivindicacions de classe amb la perspectiva a llarg termini de la revolució social.

Per descomptat, res d'això es plantegen els mal anomenats sindicats, UGT, CCOO, CGT, etc, tots ells perfectament integrats dins de les estructures del sistema capitalista a les què serveixen diligentment. Tan identificats estan amb les estructures del capital que reproduïxen de forma mil·limètrica totes les seves pràctiques. Aquí està el seu funcionament com genuïnes empreses capitalistes que tracten a degollament als seus treballadors amb tota mena d'atropellaments, precarietat, aplicació de EROs - recurrent a la reforma laboral del PP -, acomiadaments il·legals fins i tot de treballadors discapacitats i embarassades, i un llarg etcètera al qual qualsevol pot accedir. Cobren amb tota l'alegria i naturalitat tot tipus d'ajudes, subvencions de les diferents institucions de l'estat i no tenen cap pudor de fer-ho de les empreses per tal de negociar acomiadaments, regulacions laborals, etc. I impregnats fins al moll de l'os de la podridura en què flota tot el capitalisme participen de les seves pitjors bretolades com la immensa corrupció dels EROs d'Andalusia o els tiberis i festes de la direcció de COMFIA-CCOO, per celebrar l'acomiadament massiu dels treballadors de banca.

Amb aquesta generosa base material que permet un gegantí aparell de policia sindical, aquestes organitzacions es dediquen a llançar contínues maniobres d'engany sobre els treballadors, semblant la desorganització de la classe obrera; confusió que només pot portar al cansament, l'esgotament, l'apatia i la submissió. Aquí està el resultat: dècades de constants retallades i eliminació dels drets que generacions de treballadors vam conquistar amb la dura lluita i vam pagar amb una elevada quota de sang. Però això no és un error, o el desgraciat producte d'uns dirigents sindicals ineptes i/o

corruptes, sinó que està en la mateixa essència del sindicalisme governamental. No pot ser una altra cosa, per molt que els suposats crítics -de tota la vida- d'aquestes organitzacions proclamin.

Ara bé, de tant en tant s'ha de muntar un teatre que "escenifiqui" una suposada combativitat del sindicalisme estatal i seguir mantenint la superxeria i l'engany. D'una altra manera no es pot i ni s'ha d'entendre la "mobilització" del dia 18. Fa unes setmanes van representar el diàleg social amb el govern i la patronal, el que equival a una propera tragèdia per als treballadors -una més-, i avui a aquests consumats actors, els toca representar la farsa del conflicte social, en bona part impulsats per la pròpia burgesia a la qual interessa una mica de repugnant i inofensiu succedani de la lluita de classes, que és al que han portat aquestes organitzacions. Una altra maniobra d'engany miserable per entretenir la classe obrera. El desvergonyiment i la caradura d'aquestes bandes, porta a declarar al secretari general de CCOO que és *difícil anul·lar la Reforma laboral de 2012, per la complicada situació política que viu el país!* Valent demostració del més bavós cretinisme parlamentari que sacrifica als treballadors pel bé de la pàtria! Però és natural, al cap i a la fi en uns individus i unes organitzacions que no paren de fer exhibicions de patriotisme/es i de defensa de l'economia nacional.

Els treballadors necessitem imperiosament i urgentment el sindicat. Sense una organització col·lectiva, som completament impotents i estem a mercè de les urgències del capital que no són altres que la constant acumulació i guany a costa d'escorxar-nos tots els dies. Però el sindicalisme no és un aparell sindical de control i repressió sobre els treballadors. Això és el més pur anti-sindicalisme. El sindicat és l'organització de la classe treballadora en la defensa intransigent i a ultrança dels seus interessos de classe, amb una taula reivindicativa rotunda i clara, que plantegi i organitzi minuciosament les accions de lluita dels treballadors, amb la més decisiva de totes elles, la vaga, que per la seva essència només pot ser indefinida i sense serveis mínims, el que no té res a veure amb el descarat engany que realitzen constantment CCOO, UGT, CGT, Cobas, etc amb les seves miserables aturades d'un dia, autèntica anti-vaga. I el sindicat ha de ser una organització que es mantingui només amb les aportacions dels treballadors, i no amb les aportacions de la patronal i l'estat capitalista burgès, que paga i mana.

PROGRAMA DEL PARTIT

Els fonaments de la doctrina són els principis del materialisme històric i del comunisme crític de Marx i Engels, enunciats al Manifest dels Comunistes, a El Capital i a les seves altres obres fonamentals, base de la constitució de la Internacional Comunista al 1919, del Partit Comunista d'Itàlia al 1921, i continguts en els punts del programa del partit publicat a «Battaglia Comunista», nº 1 de 1951 i tornat a publicar diverses vegades a «Il Programma Comunista». Es transcriu aquí el text del programa:

El Partit Comunista Internacional està constituït sobre la base dels següents principis, establerts a Livorno el 1921 en la fundació del Partit Comunista d'Itàlia (Secció de la Internacional Comunista).

- 1.- En l'actual règim social capitalista es desenvolupa una contradicció sempre creixent entre les forces productives i les relacions de producció, donant lloc a l'antítesi d'interessos i a la lluita de classes entre el proletariat i la burgesia dominant.
- 2.- Les actuals relacions de producció estan protegides pel poder de l'Estat burgès que, qualsevol que sigui la forma del sistema representatiu i l'ocupació de la democràcia electiva, constitueix l'òrgan per a la defensa dels interessos de la classe capitalista.
- 3.- El proletariat no pot trencar ni modificar el sistema de les relacions capitalistes de producció, del que deriva la seva explotació, sense la destrucció violenta del poder burgès.
- 4.- L'òrgan indispensable de la lluita revolucionària del proletariat és el partit de classe. El partit comunista, reunint en el seu sí a la part més avançada i decidida del proletariat, unifica els esforços de les masses treballadores dirigint-les de les lluites per interessos de grup i per resultats contingents, a la lluita general per l'emancipació revolucionària del proletariat. El partit té el deure de difondre entre les masses la teoria revolucionària, d'organitzar els mitjans materials d'acció, de dirigir a la massa treballadora en el desenvolupament de la lluita assegurant la continuïtat històrica i la unitat internacional del moviment.
- 5.- Després de l'enderrocament del poder capitalista, el proletariat no podrà organitzar-se en classe dominant més que amb la destrucció del vell aparell estatal i la instauració de la seva pròpia dictadura, és a dir, privant de tot dret i de tota funció política a la classe burgesa i als seus individus mentre sobrevisquin socialment, i basant els òrgans del nou règim únicament sobre la classe productora. El partit comunista, la característica programàtica del qual consisteix en aquesta realització fonamental, representa, organitza i dirigeix unitàriament la dictadura proletària. La necessària defensa de l'Estat proletari contra totes les temptatives contrarevolucionàries només pot ser assegurada privant a la burgesia i a tots els partits hostils a la dictadura proletària, de tot mitjà d'agitació i de propaganda política, i amb l'organització armada del proletariat per rebutjar els atacs interns i externs.
- 6.- Només la força de l'Estat proletari podrà aplicar sistemàticament totes les successives mesures d'intervenció en les relacions de l'economia social, amb les quals s'efectuarà la substitució del sistema capitalista per la gestió col·lectiva de la producció i de la distribució.
- 7.- Com a resultat d'aquesta transformació econòmica i les consegüents transformacions de totes les activitats de la vida social, s'anirà eliminant la necessitat de l'Estat polític, l'engranatge del qual es reduirà progressivament a l'administració racional de les activitats humanes.

* * * * *

La posició del partit davant la situació del món capitalista i del moviment obrer després de la segona guerra mundial es fonamenta en els punts següents:

8.- En el curs de la primera meitat del s.XX, el sistema social capitalista ha anat desenvolupant-se, en el terreny econòmic, amb la introducció dels sindicats patronals amb fins monopolistes i les temptatives de controlar i dirigir la producció i els intercanvis segons plans centrals, fins a la gestió estatal de sectors sencers de la producció; en el terreny polític, amb l'augment del potencial policial i militar de l'Estat i el totalitarisme governamental. Tots aquests no són nous tipus d'organització social amb caràcter de transició entre capitalisme i socialisme, ni menys encara un retorn a règims polítics preburgesos; per contra, són formes precises de gestió encara més directa i exclusiva del poder i de l'Estat per part de les forces més desenvolupades del capital.

Aquest procés exclou les interpretacions pacifistes, evolucionistes i progressives de l'esdevenir del règim burgès, i confirma la previsió de la concentració i de la disposició antagònica de les forces de classe. Perquè les energies revolucionàries del proletariat puguin reforçar i concentrar-se amb potencial corresponent a l'enemic de classe, el proletariat ha de rebutjar, com a reivindicació seva i com a mitjà d'agitació, el retorn il·lusori al liberalisme democràtic i a l'exigència de garanties legals, i de liquidar històricament el mètode de les aliances amb fins transitoris del partit revolucionari de classe, tant amb partits burgesos i de la classe mitjana com amb partits pseudo-obrers amb programa reformista.

9.- Les guerres imperialistes mundials demostren que la crisi de disgregació del capitalisme és inevitable, amb l'obertura decisiva del període en què la seva expansió no exalta més l'increment de les forces productives, sinó que condiona la seva acumulació a una destrucció repetida i creixent. Aquestes guerres han comportat crisis profundes i reiterades en l'organització mundial dels treballadors, havent pogut les classes dominants imposar-los la solidaritat nacional i militar amb un o altre dels bàndols bel·ligerants. L'única alternativa històrica que s'ha oposat a aquesta situació és la de tornar a encendre la lluita de classe a l'interior fins arribar a la guerra civil de les masses treballadores per enderrocar el poder de tots els Estats burgesos i de les coalicions mundials, amb la reconstitució del partit comunista internacional com a força autònoma davant tots els poders polítics i militars organitzats.

10.- L'Estat proletari, atès que el seu aparell és un mitjà i una arma de lluita en el període històric de transició, no extreu la seva força organitzativa de cànons constitucionals i d'esquemes representatius. El màxim exemple històric d'organització ha estat fins avui el dels Consells de Treballadors, aparegut en la revolució russa d'octubre de 1917, en el període de l'organització armada de la classe obrera sota la sola guia del partit bolxevic, de la conquesta totalitària del poder, de la dissolució de l'Assemblea Constituent, de la lluita per rebutjar els atacs exteriors dels governs burgesos, i per aixafar a l'interior la rebel·lió de les classes derrotades, de les classes mitjanes i petit burgeses, i dels partits oportunistes, aliats infal·libles de la contrarevolució en les seves fases decisives.

11.- La defensa del règim proletari, contra els perills de degeneració insits en els possibles fracassos i replecs de l'obra de transformació econòmica i social, l'execució integral de la qual no és concebible en els límits d'un sol país, pot ser assegurada per una contínua coordinació de la política de l'Estat obrer, amb la lluita unitària internacional del proletariat de cada país contra la pròpia burgesia i el seu aparell estatal i militar, lluita incessant en qualsevol situació de pau o de guerra, i mitjançant el control polític i programàtic del partit comunista mundial sobre els aparells de l'Estat en què la classe obrera ha conquistat el poder.